

13685

Népszerű
Zenefűzetek

1-7.

N. M.

NÉPSZERŰ ZENEFÜZETEK

3. SZÁM

NÉPZENÉNK ÉS A SZOMSZÉD NÉPEK NÉPZENÉJE

127 DALLAMMAL

IRTA

BARTÓK BÉLA

SOMLÓ BÉLA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST

A kótamelléklet

BARTÓK BÉLA

kezeírása után sokszorosított.

13.685/3

040726

MINDEN JOG A KIADÓÉ

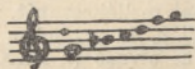
Közlekedési Nyomda Budapest nyomása

Mielőtt a magyar népzene és a szomszéd népek népzene-**Mi a nép-**
jének kölcsönhatásáról szólnék, magáról a magyar nép-**zene?**
zenéről, sőt általában a népzenéről kell egyet-mást
elmondanom. Tulajdonképen mi is a népzene? Erre a kér-
désre ezt a választ adhatnám: népzene mindazoknak a dal-
lamoknak összessége, amelyek valamilyen emberi közösség-
nél kisebb vagy nagyobb területen bizonyos ideig haszná-
latban voltak, mint a zenei ösztön spontán kifejezői. Nép-
szerűen szólva: népzene olyan dallamokból tevődik össze,
amelyeket sokan és sokáig énekeltek. De ha dallamo-
kat sokan és nemzedékről nemzedékre énekelnek, akkor egy-
részt ezek többé-kevésbé át is fognak alakulni — itt így, ott
máskép, amott megint máskép — vagyis dallamvariánsok
keletkeznek; másrészt viszont eredetileg egymástól eltérő
szerkezetű dallamok egymáshoz hasonlóvá alakulnak át:
vagyis közös sajátságú, egységes zenei stílust eredményező
dallamok keletkeznek.

Népzénét tehát csakis sok, egymáshoz többé-kevésbé
hasonló dallam adhat. Ilyen népzene pl. a magyar falu ze-**A régi ma-**
néje. Akik az újabb keletű magyar falusi dalokat valameny-**gyar nép-**
nyire is ismerik, azok láthatják, tudhatják, hogy ezeknek
dallamai ritmusban, szerkezetben nagyon hasonlóak egy-
máshoz. A magyar falu dallamainak két legfontosabb osz-
tálya a régi és az új dallamok osztálya. A régi dallamokat
(A osztály) úri közönségünk különféle okokból nem igen
ismeri, pedig éppen ezek legértékesebb zenei kincseink.

Legfeltűnőbb sajátságaik:

1. egy bizonyos régies — ázsiai örökségképpen magunk-
kal hozott — hiányos ötfokú (pentaton) hangsor:

2. olyan négyszakaszos, vagyis négy dallamsorból álló szerkezet (dallamsor: egy-egy verssorra énekelt dallamrész), melyben a négy szakasz zenei tartalma általában egymástól eltérő (az 1. és 4. szakaszé minden esetben);

3. a négy szakasz alá helyezett egyes szövegsorok egyforma szótagszámúak (izometrikusak).

Ritmus szempontjából régi dallamaink háromfélék:

1. beszédszerűen szabad ritmusúak: *parlando* dallamok (1, 2a, 43a, 44a, 46a, 47a, 50a, 51a, 73a példa), ezek a legfontosabbak;

2. tánclépésszerűen változatlan ritmusúak (2b, 48a, 49a, 60a, 61a példa);

3. tánclépésszerű, szöveghez alkalmazkodó, ú. n. „pontozott” ritmusúak; ritmusuk a ♪ ♪. ♪ ♪ és ♪ ♪ képletekből alakulnak, mégpedig rendszeren a szövegsor szótagjainak kvantitása szerint.

Régi dallamaink szövegsorai 6-, 7-, 8-, 9-, 10-, 11-, és 12-szótagszámúak.

A tizenkét-szótagszámúak dallamai kivétel nélkül *parlando* ritmusúak; ilyenekből alig 6—7 variáncsoportot ismerünk, mégis a magyar népi zenére nagyon jellemzőek: egyetlen szomszéd nép sem vette át ezeket (1. példa).¹⁾

A nyolcszótagúak dallamai jóval nagyobb számúak, legnagyobb részük *parlando* ritmusú (43a, 44a, 46a, 47a, 50a, 51a p.).

A kisebbszámú hatszótagúak dallamai szintén vagy *parlando* ritmusúak (2a, 73a p.) vagy feszes ritmusúak (2b p.).

¹⁾ Népi dallamokat könnyebben hasonlíthatunk össze, ha közös záróhangra transzponáljuk; ezért a közölt kótapéldák — egy-két kivétellel — mind g¹-n végződnek. A dallamok fölött balról jobb felé haladó irányban első helyen az esetleges fonográfólvétel száma látható (M. F. = a budapesti Nemzeti Múzeum Néprajzi Osztályának tulajdona; F. egyéb — többnyire a gyűjtő tulajdonában levő — felvételek), utána a falu neve, a vármegye neve (zárójelben), az énekes neve, esetleg kora, a gyűjtés éve, végül — ha nem saját magam gyűjtötte dallamról van szó — a gyűjtő neve (zárójelben). A főcezurát (rendszeren a 2. szakasz végét) || jelöli, ▮ a főcezura előtti, ▮ a főcezura utáni mellékcezurát. Részletesebb jelmagyarázatot „A magyar népdal” c. könyvemben (Budapest, 1924. Rózsa-völgyi és Társa) találhat az olvasó (a LXXI. lapon).

A hét-, illetve tizenegyszótagúak dallamai viszont legnagyobb részt tánclépésszerű, alkalmazkodó pontozott ritmusúak, ezzel a sztereotip sorvégi ritmussal: $\frac{4}{4}$ ♩. ♩. ♩. || (hétszótagúra lásd a 60a, 61a sz. példát, tizenegyszótagúra a 48a és 49a sz.-t; *parlando* tizenegyesre a 46a sz.-t). Fontosak azért is, mert nyilván nagy szerepük volt az új dallamok osztályának kialakulásában.

A régi dallamok az egész magyarlakta területen egységes karakterűek: lényegileg ugyanolyan szerkezetűek Sopron vm.-ben, mint Csíkban és Moldvában, Bereg vm.-ben mint Szerémben. Kiveszőfélben vannak: jóformán már csak öreg emberek ismerik őket. Kb. 200 variáncsoportba tartozó 1000 ilyen dallamot találtunk eddig.

Az új dallamok (B osztály) viszont már 20—25 évvel ezelőtt is elsősorban a fiatalság dalai voltak; valószínű, hogy 10—12 évtizednél nem régebbiek. Feltűnő sajátásaik:

Az újabb magyar népzene.

1. a már a régi dallamokból ismert tánclépésszerű alkalmazkodó pontozott ritmus.

2. Bizonyos szimmetrikus dallamszerkezet, melyben az 1. szakasz egyezik a 4.-kel. A legfontosabb szerkezetfajtákat ezekkel a betűsémákkal jelölhetjük: 1. $A A^5 A^5 A$ (7. példa)^{1a} 2. $A A^5 B A$ (5., 62a p.); 3. $A B B A$ (például a „Zsindelyezik a kaszárnya tetejét” szövegű dallam); 4. $A A B A$ (ezekben a jelzésekben egy-egy betű egy-egy dallamszakaszt jelöl, azonos vagy hasonló tartalmú szakaszokat ugyanaz a betű jelöli; $A^5 = A$ ötöddel magasabban). Ezekből $A B B A$ látszik — legalább is mindeddig — csak magyar anyagban található szerkezetnek. Hangsoruk többféle lehet: gyakori a rendes *dur*, az ú. n. *dór* és *aeol*, kevésbé gyakori a mixolyd, ritka a *phryg*.

Kapcsolatuk a régi dallamokkal:

1. a már említett alkalmazkodó pontozott ritmus; 2. bizonyos pentaton (a régi hiányos ötfokú hangsorra emlékeztető) fordulatok a dallamvonalban.

Ezek a dallamok most élék virágzásuk korát; feljegyeztünk kb. 800 variáncsoportba tartozó kb. 3200 ilyen új-magyar dallamot.

^{1a} A 7. példa tót átvétel a magyar anyagból; helymegtakarítás végett a nagyon hasonló magyar eredetit nem közlöm.

A sem a régi, sem az új dallamokhoz nem tartozó magyar népi dallamok (C osztály) — az eddig ismert kb. 10.000-re rugó anyagnak több mint a fele — nem egységes karakterű. Ezekben több-kevesebb idegen befolyás nyoma mutatkozik. Négy főbb csoportjuk:

I. izometrikus négysoros szerkezetűek: a) *parlando* ritmusban, b) tánclépésszerű változatlan ritmusban;

II. izometrikus négysoros szerkezetűek alkalmazkodó pontozott ritmusban;

III. heterometrikus (= a versszak 4 sora nem egyenlő szótagszámú) négysoros szerkezetűek változatlan ritmusban;

IV. heterometrikus szerkezetűek alkalmazkodó pontozott ritmusban.

Legmagyarabbak ezek közül az I. a), II. és IV. osztályba tartozók, kevésbé magyarok az I. b), legkevésbé a III. osztályba tartozók. Utóbbiban találjuk a legtöbb, idegen népektől származó anyagot, valamint a falvainkban elterjedt magyar műdalok nagy részét is.

Népies műdalok.

T. i. falvaink zenéjén kívül van más fajta magyar dal is: a „magyar nóták”-nak vagy helytelenül „cigányzené”-nek nevezett népies műdalok. Ezek tk. a magyar úriosztály zenéje, afféle városi népzene. Ismert vagy ismeretlen szerzőik az úriosztályból kerülnek ki, főterjesztőik a városi cigánybandák. Meglehetősen heterogén karakterűek és szerkezetűek, legtöbbjük még a múlt századból származik, számuk 1000—2000-re tehető. Ezeknek a városi műdaloknak egyrészt — az értékesebbeket — a falu is átvette, többnyire lényegtelen változtatásokkal. Ilyen átvett műdalok, ha időben és térben csakugyan elterjedtek a falun és ha kisebb-nagyobb mértékben variánsok alakultak ott belőlük, szintén a falu népzenejéhez tartoznak: nagyobbbrészt a C osztálynak I. b) és III. osztályába sorozhatók. Megtörténik az is, hogy ilyen átvett műdallamok gyökeresen átalakulnak, mégpedig az új-dallamok (B osztály) mintájára.²⁾

Ennek a jelenségnek visszája, ha műdalszerzőink falusi dallamszerkezetet utánóznak. Az ilyen műdalok (pl.

²⁾ Lásd „A magyar népdal” c. fentemlített könyvemnek 80. példáját és a hozzáfűzött megjegyzéseket.

a „|: Zöldre van a | rácsoskapu festve”, vagy „|: Édes-
anyám ha bemegy | Egerbe”) az új népdalok szerkezetét
utánozzák; sokszor annyira hű utánzatai a népi formák-
nak, hogy szinte falusi származásúaknak lehetne őket gon-
dolni. Csupán a dallamvonalnak alig megfogható, itt-ott
jelentkező mesterkéltőbb fordulata az, aminek alapján nem
népi származásra kell gyanakodnunk akkor is, ha nem is-
merjük szerzőiket. A mai úriközönség jobbára csak ezeket
az aránylag új keletű, 100 évnél alig régibb műdalokat is-
meri. A falu népe viszont a régi dallamokat is, saját régi
falusi dallamait épp úgy, mint a régi korok műdallamait
híven megőrizte. E z e g y i k oka annak, hogy az a zene,
amit falun találunk, sokkal gazdagabb, sokkal értékesebb
annál a „magyar nóták”-nak nevezett anyagnál, amit a mai
úriközönség és cigánybandáik ismernek.

Ennyit kellett előrebocsátanom a magyar falu zenéjé-
ről. Bővebbet „A magyar népdal” c. könyvemben találhat az
olvasó.

*

Az összehasonlító népzenei kutatás az egyes népek nép-
zenéjének egymásra gyakorolt hatását vizsgálja. Ez az el-
járás rokon az összehasonlító nyelvtudománynál követett
eljárással. De a népzene-kutatók ilyenirányú munkájának
bizonytalanabb az alapja, mert régi népzenei feljegyzések
alig vannak. Sokkal több teret kell engednünk feltevéseknek,
ami tudományos munkára nem éppen kedvező körülmény.
Ennek ellenére mégis sikerült — amint a továbbiakban látni
fogjuk — néhány fontos, számunkra elég kedvező megállá-
pítást leszögezni.

**Népzenei
kölcson-
hatás.**

Népzenei kölcsönhatás többféle módon történhetik:
1. mint nagyjából hű átvétel; 2. az átvett dallamokon lényeg-
telen változás mutatkozik, pl. bővülés vagy csonkulás, ami
sokszor az átvett dallam eredeti szerkezetének meg nem ér-
téséből eredő torzulásnak látszik; 3. az átvett dallamok lé-
nyegesen, az átvevő nép érzésének megfelelően, megváltoz-
nak; 4. csupán idegen szerkezetek, idegen ritmus-alakula-
tok stb. átvétele.

*

**A németek
népzenéje
és a ma-
gyar nép-
zene.**

Most pedig vegyük sorba szomszédaink népzenéjét és vizsgáljuk meg, milyen viszonyban van a magyar népzenével. A közvetlenül szomszédos németiségnek, az ausztriai és stájer németeknek népzenéje és a miénk közt úgy látszik semmiféle kapcsolat nincs és nem is volt: a magyar anyagban található németes dallamok t. i. minden jel szerint nem közvetlen átvételek, hanem a cseh-morva-tót terület közvetítésével kerültek a magyar anyagba (3a és 3b példa). Ez nagyon figyelemre méltó körülmény, főleg ha tekintetbe vesszük azt, hogy pl. a cseheknek népzenéje mekkora német hatást mutat, a szlovének népzenéje meg a szó szoros értelmében teljesen elnémetesedett.

Mi lehetett az oka annak, hogy a német népzene a cseh területet részben, a szlovént teljesen meghódította, a magyart viszont egyáltalán nem? A feleletet erre a kérdésre bízunk más tudományágak művelőire, mi pedig menjünk egy országrésszel tovább, a tót nyelvhatárhoz.

*

**A tótok
népzenéje
és a ma-
gyar nép-
zene.**

A tót népzene nagyjából három osztályra oszlik. Az egyik osztályba egészen réginek látszó tipikusan tót dallamok tartoznak. Legfontosabbak ezek közül az ú. n. *valaská* vagy *detvanská* dalok: sajátságos *parlando* ritmusú, *mixolyd* hangsorú dallamok pásztor- vagy betyáréletre vonatkozó szöveggel. Csakis Zólyom megyéből ismeretesek. Az ebbe az osztályba sorozott dallamok csakis tót területen találhatók.

**A régi ma-
gyar nép-
zene ha-
tása a tó-
tokéra.**

A második osztály nem egységes karakterű. Ebben már nagyon sok, Morvaországban is igen elterjedt dallamot találunk, sőt csehországi, elcsehesített német dallamot is. Ide sorozható az a csekély számú, talán legfőljebb 10 dallam is, ami a régi magyar pentaton anyagból szívárgott át tót területre (2c példa). Hogy ezek átvételek a régi magyar anyagból, ahhoz kétség sem férhet. Hiszen a régi magyar pentaton (ötfokú hangsorú) anyagot összetevő többszáz dallam lényegileg egységes, akár Dunántúlról, akár Erdélyből származik is. Nyilvánvaló, hogy a tótoknál talált néhány, velük azonos karakterű dallam, csakis tőlünk kerülhetett át hozzá-

juk. Megállapíthatjuk tehát, hogy régen a magyar falusi zene volt ugyan valamelyes hatással a tót falu zenéjére, de ez a hatás nem volt számottevő. Itt kell megjegyeznem, hogy ilyen szórványos dallamátvétel szomszédos népeknél főleg a nyelvhatár közelében magától értetődő jelenség, jelentősége egyáltalában nincs.

Azt viszont nem tagadhatjuk, hogy abban az időben mi vettünk át többet a tótoktól, semmintadtunk nekik. Így a C I. b) és III. alosztályba sorozott magyar anyag jó része valószínűleg átvétel a tót anyagból, vagy tót hatás alatt keletkezhetett. Ideszámíthatók különben azok a fentebb említett németes dallamok is, amelyek nyilván tót és morva közvetítéssel kerültek az elnémetesedett cseh anyagból hozzánk. Továbbá idesorozhatók olyan, jóformán Kelet-középeurópa minden népénél — így nálunk is — közzismert dallamok, mint pl. a „Szeretnék szántani”, „Falu végén egy kis ház”, „Debrecenbe kéne menni”, „Pántlikás kalapom fujdogálja a szél” stb. Ezekkel kapcsolatban már nem is igen lehet tót, horvát stb. hatásról beszélni; ilyen dallamok épp úgy megvannak nálunk, mint megvannak a tótoknál, lengyeleknél, horvátoknál, ruténeknél, (a románoknál viszont alig!). A felsorolt népek egyikének népzenejére sem jellemzőek; inkább valamiféle keleteurópai nemzetközi zenei zsargonhoz tartozóknak foghatjuk föl ezeket. Hogy melyik népnél bukkant föl közülük először ez vagy amaz, azt persze aligha fogjuk valaha is megállapítani tudni. De ez nem is fontos.

A tót népzene hatása a magyarokéra régebbi időkben.

A magyar anyagra vonatkozó számszerű adatok ezt mutatják:

Régi pentaton dallam	Új dallam	C osztálybeli magyaros dallam	C osztálybeli idegenszerű dallam
kb. 200 variáncsoportban	kb. 800 variáncsoportban	kb. 600 variáncsoportban	kb. 1000 variáncsoportban
kb. 1000 (9%)	kb. 3200 (30%)	kb. 2500 (23%)	kb. 4000 (38%)

Ezekből a számadatokból azt látjuk, hogy a magyar népzeneben az új-magyar dallamok kialakulása előtti idő-

ben meglehetősen nagy — már-már végzetesnek látszó — idegen (elsősorban északról jövő) befolyás mutatkozik.

Mi okozhatta ezt az elnemzetietlenedést? Erre nem válaszolhatunk határozottan, csupán föltevésekkel. Valószínű, hogy ez az idegen anyag nagyobb részét a történelemből ismert ú. n. nemzetietlen korszakban áramlott be hozzánk; sok jel arra mutat, hogy a magyar úríosztálynak volt nagy szerepe az idegen zenei elemek behurcolásában.³⁾ Az úríosztály akkori általános elernyedése lélektanilag mindenestre eléggé megmagyarázná ezt a jelenséget. Feltűnő az is, hogy ami keveset a mai úríosztály a falusi népi dallamok közül — a műdalok mellett — ismer és kedvel, az főleg ilyen idegenszerű dallam (pl. „Azt mondják nem adnak engem galambomnak”, „Bakonyerdő gyászban van, Rózsa Sándor halva van” — mindkettő határozottan tót típusú dallam). Ez is amellett szól, hogy ezeknek az idegenszerű dallamoknak főterjesztője az úríosztály lehetett. A falu népe persze — már akkor is — szerette átvenni a magasabb osztályokból származó kultúrtermékeket, de — szerencsére — evvel párhuzamosan épségben megőrizte a régi magyar dallamkincset is, a régi pentaton dallamokat.

Egyenes átvételek a tót anyagból — úríosztály közvetítése nélkül — csak a tót nyelvterülettel határos magyar falvakban mutathatók ki nagyobb számban (4a és 4b példa),⁴⁾ de ott sem veszélyeztették a régi magyar anyag fennmaradását.

Mindezek az idegenből átplántált dallamok, bár elég nagy számúak voltak is, inkább mint idegen testek vegetáltak nálunk, gyökeres változást a falu zenéjében nem idéztek elő, új egységes stílus kialakulására nem vezettek.

Mi akasztotta meg az idegen elemek beáramlását a magyar népzenebe? A falusi új-magyar dallamok kialakulása. Arra vonatkozó föltevéseimről, hogy mi

³⁾ Bebizonyítani ugyan nem lehet, de én mégis biztosra veszem, hogy „A magyar népdal” 216. sz. példája (lásd az ott hozzáfűzött jegyzeteket) — amolyan társasjátékkal járó dallam — nálunk először az úríosztályban honosodott meg, mint átvétel a cseh-tót anyagból. Mert társasjáték-szerű táncok már magasabb kultúrfokot képviselnek; ilyenek falun eredetileg aligha lehettek.

⁴⁾ További példák: „A magyar népdal” 154., 160. sz.

módon alakulhatott ki ez az új-magyar stílus, későbbben részletesebben fogok szólni (19. lap).

Most térjünk át annak a vizsgálatára, vajjon voltak-e hatással az új-magyar falusi dallamok a tótok népzenejére.

Nálunk a legutóbbi 10—12 évtizedben valósággal forradalmi módon és hirtelenséggel alakult ki a magyar falu új-zeneje, visszaszorítva — sőt hova-tovább teljesen kiszorítva elsősorban a régi pentaton dallamanyagot, aztán pedig egyáltalán minden addigi anyagot. Ez már magában véve nagyon meglepő dolog. De még sokkal csodálatosabb, hogy a magyar falunak ez a zenei forradalma nem állt meg a magyar nyelvhatáron, hanem átcsapott rajta és idegen nyelvterületeken ugyanolyan hirtelenséggel nagyjából ugyanolyan jelenségeket idézett elő; sőt áthatolt még az akkori Magyarország határain túlra is egészen Morvaországba és Galiciába. A tótokra és a ruténekre ezt a zenei forradalmat szinte végzetesnek mondhatnók, ha nem alakultak volna ott ki e forradalom hatása alatt — a roppant nagyszámú hű, vagy eltorzult dallamátvétel mellett — olyan dallamok is, melyek ugyan világosan magukon viselik a magyar befolyás nyomát, de mégis önálló alakulatok.

Mindazok a dallamok, amelyek a tót anyagban átvételek a magyar anyagból, vagy magyar hatás alatt keletkezett új alakulatok, alkotják a tót anyag 3. osztályát.

Vegyük a következőkben részletesebben szemügyre ezt a számunkra annyira érdekes zenei kérdést.

Amint már mondtam (5. lap), az új-magyar dallamok legnagyobb részének ritmusa az ú. n. pontozott alkalmazkodó ritmus. A tótoknál azonban ez a pontozott ritmus a legtöbb esetben nem alkalmazkodik a szöveg szótagjainak kvantitásához: a $\text{♪♪.}, \text{♪.♪}$ és ♪♪ képletek már az első versszakban is a szövegtől függetlenül csoportosulnak bizonyos harmonikus egymásutánba; ez az egymásután a következő versszakokban változatlanul megmarad. A nagyjából hű átvételekről különösebb mondanivalónk nincs. Ilyeneket mutat be az 5—9. példa.

A megfelelő magyar variánsokat helykímélés céljából nem közlöm; az 5.-nél fölösleges is volna, ez a dallam a magyar anyagban

Az új-magyar népzene hatása a tótokéra.

úgyis általánosan ismert „Nincsen szebb a magyar lánynál” szöveggel (l. „A magyar népdal” 79. sz. példáját). — A 7. és 8. kevésbé ismert: 3—4 variánsa van mindkettőnek, kb. ugyanennyi tót variánsa. A 6. p.-nak magyar variánsát nem ismerjük ugyan, de valószínű, hogy megvan, csak még nem akadtunk rá. — A 9. példa a közismert „Végigmentem az ormódi temetőn” szövegű dalnak „nemzetiségi” formáit mutatja be: a tót, b rutén,^{4a)} c horvát,⁵⁾ d román változata. A tót és román változatban a magyar 11-szótagú szövegsorok helyett 8-szótagúak vannak, a hiányzó szótagokat „šeja hoj”, illetve „trailala” refr. pótolja. A horvát változatban szintén 8-szótagúak a szövegsorok, de itt ütemek (2. ütem) és hangok (4. és 9. ütem 4. hangja) betoldásával segítettek az össze-nem-illőségben. (A pontozott vonalak a Žganec gyűjteményéből idézett példákban Žganec hibás ütembeosztását mutatják: 9c-ben nagyobbbrészt $\frac{2}{4}$ -es ütemekbe osztotta be a dallamot, ami teljesen ellentmond úgy a szövegsorok ritmusának, mint a dallam szerkezetének annyira, hogy följegyzésében a dallam alig ismerhető fel.) A román változatra jellemző egyes hangok erős cifrázása és megnyújtása (*rubato* előadás). Az ukrán változat más hangon végződik, mint ahogy kellene (de ugyanabban a gyűjteményben van ennek a dallamnak még két alakja, 598a és b alatt rendes végződéssel). Még 1 tót (Slovenské Spevy I. 307) és 2 morva változatát (Bartoš II. 1. és Janáček—Bartoš 29.)^{6a)} ismerjük. Maga a magyar eredeti alak — valószínűleg műdal — már 1847-ben szerepelt *Szigligeti*-nek „Csikós”-ában.⁷⁾

Érdekesebb az átvételeknek az a csoportja, amelyben szerkezettorzításnak látszó változások mutatkoznak. Legtöbbször valamely dallamsor, vagy ismétlés marad el: így pl. a jellegzetesen magyar ABBA formából ABA lesz, vagyis az eredeti négy sorosból háromsoros (11b példa).

Ha 11 b-t 11 a-val, a magyar eredetivel, összehasonlítjuk, kitűnik, hogy a tót variánsból a magyarnak 2. szakasza hiányzik; a magyar 10-szótagú szövegsorok helyébe lépő tót 2×6 szótagú szövegsorok pedig hangkettőzéseket eredményeztek. .

^{4a)} Kolessa, Philaret dr.: „Volkslieder aus dem galizischen Lemkengebiete”. Lemberg, 1929., a Sevcenko-társaság kiadványa.

⁵⁾ Žganec, Vinko dr.: *Hrvatske pučke popijevke iz Među murja* (= Muraközi horvát népdalok), I. kötet (világi dallamok). A zágrábi tudományos akadémia kiadványa, Zágráb, 1924.

^{5a)} „Slovenské Spevy” I—III. kötet, Turócszentmárton, 1880, 1890 és 1899, illetve 1926 (kb. 2000 dallam).

Bartoš, František, II.: *Národní Písň Moravské*, Brünn, 1882 (kb. 1.050 dallam) és III.: *Národní Písň Moravské*, Prága, 1899 és 1901 (kb. 2.100 dallam); utóbbinak egy része az 58 dallamból álló külön számozású Janáček-féle gyűjtemény.

⁶⁾ A magyar műdalokra vonatkozó adatokat Major Ervin-nek köszönhetem.

Megtörténik, hogy ilyen csonka ABA formának az a sora ismétlődik meg, amelyiknek nem kellene: így ABBA-ból AABA (15. p.), sőt ABAA (14., 17. p.) formák keletkeznek. Sokszor a dallam 1. és 2. sora marad el; ilyen fél-dallamokat a 12. (és 13. p.?) mutat be.

A 13. példa szövegének 1.—4. versszaka ez:

A tót szöveg:	A tót szöveg szó-szerinti fordítása:	A magyar népi ballada szövege:
Zabili Šipoša	Megölték Sipost	Megöltek egy legényt
Za šestdesiat zlaty,	Hatvan forintért,	Hatvan forintjáért,
Hodili ho do Dunaja	Bedobták a Dunába	A Tiszába bevetették
Za tie tri dukaty.	Három aranyért.	A nyerges lováért.
Dunaj ho neprijal,	Duna be nem vette,	Tisza be nem vette,
Na vrch ho vyhodil;	Partjára vetette;	Partjára vetette;
Prišol k nemu hajov-	Hozzájött a hajós-	Arrament egy hajós-
[legēñ]	[legény,	[legény,
Do šifa ho hodil.	Hajójába tette.	Hajójába tette.
Prišla k nemu mati:	Hozzájött az anyja:	Odament az anyja,
— Stávaj syn moj	— Kelj fel édes fiam!	Költi, de nem hallja;
[zlatý!]	Szép fekete kabátját	Szép fekete göndör
Jeho pekný čierny	Hozzáfagyva találta.	[haja
[kabát]		Vállára van hajtva.
Primrznuty našli.		
Prišol k nemu tatik:	Hozzájött az apja:	Odament az apja,
— Stávaj syn moy	— Kelj fel édes fiam!	Költi, de nem hallja;
[zlatý!]	Szép fekete haját	Sárga sarkantyús
Jeho pekné čierne vľasy	Odafagyva találta.	[csizmája
Primrznutie našli.		Lábára van fagyva.

(Erdélyi: Népdalok és Mondák,
Pest, 1846., 377. lap)

A tótok tehát ebben az esetben a szöveget is — majdnem szó-szerinti fordításban — átvették a magyarból.

A 13. p. dallama különben valószínűleg nem fél-dallam, hanem a magyar C IV. alosztályból származó teljes dallam.

Néha ilyen 3. és 4. szakaszból álló féldallamnak mindkét sora megismétlődik: ABBA-ból BBAA keletkezik (16. p.).

Előfordulhat az is, hogy egyes szakaszok megrövidülnek (18b és 19. p.) vagy meghosszabbodnak (10. p.).

A 10. példa a magyarban „|: Kinek van |: karikagyűrűje” szöveggel jól ismert (talán mű-?) dallamból származik, 18b és 19-nél a 3.

szakasz csonkult, a 2. szakasz kimaradt, helyette az 1. megismétlődik. N. B. a 19.-nek magyar eredetijére mindeddig nem akadtam rá!

Mint furcsaságot mutatom be a 20b példát: 20a németes cseh dallam, 20c a közismert „Zsindelyezik a kaszárnya tetejét” szövegű (valószínűleg mű-) dallamnak tót variánsa (3. szakasza kimaradt, az 1. megismétlődik), 20b pedig a kettőnek keveredése (kontaminációja). A keveredést nyilván az idézhette elő, hogy a cseh és magyar dallam 3. szakasza véletlenül kissé hasonlított egymáshoz.

20c-hez hasonló variánst még 2 tótót és 2 morvát (Bartoš II. 265b és III. 592a) ismerünk, továbbá 1 horvátot, a Muraközből Žganec, 490. sz.); utóbbiban csak BBA sorok vannak meg.

Nagyon jellemző az, ha az átvett magyar dallam bizonyos tipikus tót szerkezetbe kényszerül. Közismert a „Ker-tem alatt faragnak az ácsok” szövegű dallam; ebből alakult a „Pri Prešporkom, pri tychom Dunajku” szövegű tót dallam, amelyben az ú. n. „tót ritmusszűkítést” találjuk. Legérdekesebb pedig az, hogy a magyarok ezt az eltótosított formát ismét visszavették, de megint megváltoztatva, mintegy visszamagyarosítva (l. „A magyar népdal” LXVII. lapján bemutatott dallamokat).

Hasonló módon „eltótosodott” — mint a 21. p. mutatja — *Simonffy Kálmán*nak „Szomorú fűz ága hajlik a virágra” szövegű, 1857-ben megjelent közismert dallama; még három ugyanilyen tót variánsa ismeretes, továbbá egy horvát a Muraközből (*Kuhač* 512. sz.).

Felmerül a kérdés: milyen szöveggel énekelik a tótok az ilyen átvett magyar dallamokat? Aránylag ritkán történik, hogy az eredeti magyar szöveget is átvennék, persze tót nyelvű fogalmazásban (lásd a fent idézett példát a 13. lapon). Legtöbbször az történik, hogy vagy régi dallamaik szövegét helyezik az új dallam alá, úgyhogy bizonyos változtatásokkal az esetleg eltérő szerkezethez alkalmassá alakítják át, vagy olyan szöveget használnak (nagyobbrészt 11- vagy 10-szótagú szövegsorokkal), amelyekről meglátszik, hogy az új igényeknek megfelelően újabb időben támadtak. Nagyon jellemző és fontos azonban az, amit a refrénes szövegű dallamok átvételénél észlelhetünk. Tudniillik nagyon gyakran magát a magyar refrént m a g y a r u l veszik át. Magyarul az átvevők legtöbbször nem is tudnak, ennek folytán sokszor a legfurcsább módon eltorzítják a refrén magyar szavait (lásd a 22a, 23., 24. és 25. példát).

A 22a, b, c, d a „Vörös bort ittam az este” szövegű dálnak tót, morva és rutén változatai. Ez a műdal Fabó Bertalan állítása szerint (A magyar népdal zenei fejlődése, 1908. 397—398. lap.) Szentirmay szerzeménye; megjelent 1876-ban „Soldosné” (Blaháné) „kedvelt dalai” c. füzetben mint 3. sz. A közölt variánsok kivétel nélkül a dallamnak csak a 2. felét hozzák. 22a refr.-je „čilagom, rađagom, galambom” (ami így hangzik: csilagom, ragyagom stb.) az eredeti „ragyogó csillagom, galambom” elferdítése. 22b cseh nyelvű refr.-je magyarul így hangzik: „Ragyogtak a csillagok, Istenem!”; ez kétségtől a „Ragyogó csillagom”-nak kissé szabad fordítása. 22c-nek 2. és két utolsó üteme már meglehetősen eltérést mutat; 22d pedig annyira elváltozott (csupán 3. üteme maradt meg változatlanul), hogy 22c közbeiktatása nélkül alig lehetne sejteni, honnan származik. 22a és b-hez közelálló variánst még kettőt ismerünk: egy tót és egy morvát (Černík 279).¹⁾ V. ö. még a 62a—f példákkal és hozzáfűzött megjegyzésekkel (28. lap).

A 23. példa „Leva levele, ruzan dzerebebe” refr.-je az ismert magyar „Rin vaj revere, rózsám gyere be” refr.-ből származik; a 24. példában a magyar refr. változatlanul megmaradt, a 25.-ben „Látod baba” nyilván „Látod babám” akar lenni. A dallam magyar eredetijére még nem akadtam rá.

A következő 26., 27. és 28. példa a magyar anyag C) II. illetve IV. alosztályából származó átvételeket mutat be.

26a valószínűleg valamilyen régebbi magyar műdal; több magyar variánsát ismerjük (egyikét lásd: „A magyar népdal” 280 p., Tolna megyéből, 26b-nek még két morva variánsa van: Bartoš II. 610. és Sušil 759n 571. lap),^{2a)} azonban tót variánsa mindeddig nem került elő, pedig kétségtől kell, hogy legyen. Továbbá ismerünk egy horvát variánst Vas megyéből: Kuhač 337.³⁾ 26c-nek még egy román variánsa van Torda-Aranyos megyéből, ugyanerre a szövegre; a szöveg nem lehet népi származású, már csak azért sem, mert a román népi szövegekben 11-szótagú sorok egyáltalában nincsenek. Nyilván iskolázott embertől származó mesterséges átültetés a magyarból. Szószerinti magyar fordítása ez:

A fenyőnek tetszik a hegy(vidék) és a hársfának is:

Volt nekem ezer szeretőm és most nincs.

Volt nekem mindig, de most nincs,

|: Hát ne is legyen :|.

Összefüggése 26a szövegével nyilvánvaló.

A 27. példa dallama a közismert „Csicsónénak három lánya” szövegű dallam tót variánsa; a dallam első fele — más tót dalok

¹⁾ Černík, Joža: „Zpěvy Moravských Kopaničářů, Prága, (313 dallam).

^{2a)} Sušil, František: Moravské Národní Písň, Brünn, 1859 (1.890 dallam).

³⁾ Kuhač, Fr. Š.: Južno-Slovjenske Narodne Popievke, Zágráb, 1879—1881 (1.600 dallam).

hatása alatt — meglehetősen megváltozott. Egy másik, szintén zólyom-megyei tót variáns alig néhány hangban tér el a magyar alaktól.

A 28a. példánál — a mi „Kossuth nótá”-nk dallama — az a fel-tűnő, hogy szövege szintén Kossuth-ról szól, de — Kossuthot szidal-mazza! Gyűjtője, illetve közlője semmiféle megjegyzést sem fűzött ehhez a dallamhoz, nyilván sejtelve sem volt arról, hogy ez a dallam azonos a magyar „Kossuth” dallammal. Valószínűleg itt is mesterséges átültetéssel van dolgunk, melyben az eredeti lelkesedő szöveget szándékosan ócsárlóvá változtatták. 28b a Kossuth-dallam 2. felének variánsa; még két, ettől alig eltérő tót variánsát ismerjük.

Az ilyen többé-kevésbé hű átvételeknek igen nagy a száma a tót népdalanyagban. 20—30 évvel ezelőtt csak a fiatalság vagy esetleg a középkorú emberek éltek velük épp úgy, mint nálunk; az öregebbek nem is ismerték. A gyűjtemények statisztikai adatai sajnos nem adnak helyes képet elterjedésükről, mert — érthető okoknál fogva — tót gyűjtők valószínűleg csak szórványosan jegyeztek le magyar dallamokat, legtöbbször akkor, ha nem is tudták, hogy magyar származásúak. Sőt még én magam is, tót gyűjtésem első éveiben, teljesen helytelen módon, nem je-gyeztem le a magyar anyagból jól ismert átvételeket. Ak-kor még nem tudományos szempontból gyűjtöttem és úgy vélekedtem, hogy csak ismeretlen dallamokat érdemes fel-jegyezni, teljesen ellentétben azzal a szigorúan tudományos szemponttal, melyhez későbbben szegődtem, és amely szerint lehetőleg mindenütt mindent le kell jegyezni, tekintet nél-kül arra, megvan-e már, vagy nincs meg, tetszik-e vagy sem.

Mégis, saját kb. 2500-ra rugó tót dalgyűjteményemben 320 dallam teljesen hű, kb. 90 pedig többé-kevésbé elferdít-tett szerkezetű új-magyar átvétel.

A tótok 1880-tól 1926-ig a Slovenské Spevy c. gyűj-teményben kb. 2000 dallamot adtak ki; ebből 80 ilyen új-magyar származású dallam, amire a kiadók több esetben utalnak is.

A régi cseh és morva gyűjteményeknek^{sa)} néhány ezer dallamra rugó kiadványaiban úgyszólván nincsenek ilyen dallamok; de már Bartoš-nak és Černík-nek 1880-tól

^{sa)} Erben, K. J.: *Nápěvy prstonárodních písni českých*, Prága, 1863 (kb. 800 dallam) és Sušil-nak fent idézett gyűjteménye.

1908-ig kiadott kb. 3500 dallama közt 85 az új-magyar átvétel.

Hogyan bizonyítható be ezeknek a dallamoknak magyar származása? A falusi dallamokra vonatkozólag kézzel fogható bizonyítékunk ugyan nincs, de közvetett bizonyíték annál több:

1. Magyar nyelvterületen az új dallamoknak száma ezrekre, tót és rutén nyelvterületen százakra megy, morva területen még ennyire sem.

2. Magyaroknál torzított, csonkult alakulatok csak elvéve akadnak, tót, morva és rutén területen viszont éppen ezek vannak túlsúlyban, vagy legalább is jelentékeny számban.

3. Nagyon erős bizonyíték az a jelenség, hogy refrénes szövegű dallamoknál az átvevők az eredeti magyar refrént — bár sokszor torzítva — megőrizték. Mert ugyan hogy lehetne másként magyar nyelvű refrén jelenlétét egy tót vagy rutén dal kellős közepén megmagyarázni, mint azzal, hogy a dallamot refrénestül átvették?

4. Szinte kézzel fogható bizonyíték ez: a tótok sok olyan magyar műdalt is átvettek, amelyek falvainkban általánosan ismertek. Ezeknek magyar eredete kétségtelen, hiszen sok esetben név szerint ismerjük szerzőiket. Felvehető tehát ugyan az a kérdés, vajjon a mi szerzőink nem mérítették-e esetleg tót vagy más idegen anyagból? Erre határozott nem-mel felelhetünk, mert a műveik megjelenésének idejéből vagy azelőttől való cseh, morva és tót gyűjteményekben nyoma sincs az ilyenféle dallamoknak. Ha tehát a tótokban ilyen műdallamok átvételére megvolt a hajlam, akkor mennyivel inkább lehetett meg a nálunk még sokkal elterjedtebb falusi új-dallamok átvételére!

5. Végül pedig, ha ezeknek az új-magyar dallamoknak általános elterjedtségét vizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy gócpontjuk az egész magyar nyelvterület; ezen a területen élnek ezek úgy, ahogyan csak virágzása delelő pontján élhet egy kialakult zenei stílus. Innen sugárzik ki erejük jóformán minden világtáj felé; északon a tót és rutén nyelvterületre épp úgy, mint délen, a muraközi horvát területre; a többi horvát, illetve a román területre igaz, hogy ke-

Mi bizonyítja az „új-magyar“ dallamok magyar voltát?

vésbé, de hatásuk nyomai itt is fölfedezhetők. Minél jobban távolodunk a magyar góctól, annál inkább veszít erejéből a kisugárzás. Mindebből egészen kétségtelen, hogy ennek a stílusnak bölcsője csakis a magyar nyelvterület lehetett.

Nagyon érdekesek a magyar hatást eláruló önálló alakulatok is. Itt elsősorban az ú. n. pontozott ritmus az, amit magyarosnak érzünk, továbbá a sorvégeknek az a sztereotip ritmusformulája, amelyet az új magyar népdalokból oly jól ismerünk (5. lap) és végül bizonyos, az új-magyar dallamokat jellemző dallamvonalvezetés. Végleges ítéletet még nem alkothatunk róluk, mert még nincs belőlük elég összegyűjtve. Azt az egyet mindenesetre megállapíthatjuk, hogy nálunk mindedig ismeretlenek; ebből — legalább egyelőre — azt kell következtetnünk, hogy kialakulásuk helye a tót nyelvterület. Ilyen dallamok a 29—33. sz. alatt közöltek.

A 31. példa teljesen értelmetlen refrénjében magyar szók fordulnak elő; talán ez is valamilyen — egyelőre ismeretlen — magyar refr. torzítása. A 33. példánál már csak a 3., 4., illetve 6., 7. ütem ritmusában gyaníthatunk magyar befolyást, egyébként az egész dallam teljesen idegenszerű.

A 34. példa a „Cserebogár, sárga cserebogár” szövegű közismert (valószínűleg régebbi mű-)dal dallamának sajátos tót variánsát mutatja be; még 6 tót variánsát ismerjük, továbbá egy morvát (Bartoš III. 1151.). Beu Octavian román zeneíró román eredetű dallamnak mondja, de ez a véleménye tarthatatlan: egyetlen egy román variánsát sem találtam a román falvakban, nálunk viszont már sok mult század-eleji kéziratban is szerepel.

Kb. 300 olyan dallam van saját tót gyűjteményemben, amely vagy ilyen önálló alakulat, vagy a magyar C) II. és IV. alosztályból származó átvétel, a tótokéban kb. 70, a morvákéban kb. 80. Tehát tót gyűjteményem dallamai között — az előbb említett 400-at beleszámítva — kb. 25%-ra tehető a magyar eredetű vagy magyar hatás alatt keletkezett dallam.

*

**A rutének
népzenéje
és a
magyar
népzene.**

A rutének népzenéje a mult század utolsó évtizedeiben és e század elején még erősebb magyar hatás alá került, mint a tótok népzenéje. Azonban mielőtt erről beszelnénk, arról kell beszámolnom, volt-e a rutén népzenének valamilyen hatása a magyarra.

A rutének legjellemzőbb tánczenéje az ú. n. kolomejka (63. és 64a példa). Sok száz kolomejka dallam jelent meg nyomtatásban.⁹⁾ A magyar anyagnak ú. n. kanásznóta-dallamai¹⁰⁾ feltűnően egyeznek a rutén kolomejka dallamokkal: nyilván ezeknek többé-kevésbé átalakított formái. Kb. 30 ilyen variáns-csoport van a magyar anyagban (lásd a 64b, 65, 66a, 67a példákat és a hozzáfűzött megjegyzéseket a 29. lapon). Ez a szám az egész dallamanyaghoz viszonyítva elenyészően csekély, úgy hogy a rutén kolomejka hatása nem mondható éppen nagynak. Fontosságot ezeknek a, nyilván rutén hatás alatt alakult, kanásznóta-dallamoknak a következő — szerintem további vizsgálódások alapjául elfogadható — föltevések adnak:

A rutén kolomejka hatása a magyar népzeneire.

1. Valószínű, hogy a kanász-nóták dallamaiból fejlődött ki először a „kuruc-nóták” zenéje (pl. „A magyar népdal” 304. sz.-val rokon „Tyukodi-nóta”), azután pedig az ú. n. verbunkos zene. Főleg a régebbi magyar verbunkos-dallamok, továbbá a mezőségi románoknál megmaradtak (l. 29. lap) határozott rokonságban vannak régi kanásznóta-dallamainkkal. Később persze túlságosan sok XVIII. sz.-beli nyugateurópai sallang akaszkodott a verbunkos zenére, túlságosan elvárosiasodott, úgy hogy összefüggése a kanász-nótákkal elmosódott.

2 Lehetséges, hogy az új-magyar népi dallamok a verbunkos-zene hatása alatt keletkeztek. De ezt a hatást nyilván annyi másféle hatás (pl. a régi magyar népi dallamok pentaton rendszerének, pontozott ritmusának hatása, esetleg újabb műdalok hatása) keresztezte, hogy az összefüggés az új-magyar és a verbunkos stílus között még nehezebben nyomonkövethető ki, mint a verbunkos zene és a kanásztánc közt. A fejlődési menet — inkább érzésem, mint tudásom szerint — ez lehetett: rutén kolomejka magyar kanásznóta verbunkos zene új-magyar népi dallamok.

⁹⁾ Többek közt: *Ljudkevecs, Szt. „Halecko-ruszki Narodni Melyodi”*, Lemberg, 1906, a Sevczenko-társaság kiadványának (több mint 1.500 dallam), 1.019—1.211 sz.

¹⁰⁾ „A magyar népdal” 301—304. sz. példája.

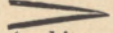
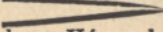
Ez a fejlődési menet — amennyiben igaznak bizonyul — adna jelentőséget a rutén hatásnak, nem pedig a közvetlenül rutén hatás alatt alakult dallamok száma.

Az új-magyar népzene hatása a ruténokéra. Az új-magyar népi dallamok a rutén népzeneire nagyjából ugyanolyan befolyást gyakoroltak, mint a tót népzeneire.

Egy 1923-ban megjelent gyűjtemény a magyarországi rutének területén, egy 1929-ben megjelent pedig a Kárpátok északi lejtőjén levő galíciai területen, még a háború előtt gyűjtött anyagot közöl. A gyűjtés és a kiadás az ukránok legjobb népzene-kutatójának, *Kolessa Philaret*-nek munkája, aki nyilván mindent lejegyzett válogatás nélkül.¹¹⁾

Az első gyűjtemény 153 dallamából 63, tehát több, mint 40%, a másíknak 817 dallamából 149, vagyis majdnem 20% magyar származású. Kettőt ezek közül bemutatok a 35. és 36b sz. kótapéldában.

A 35. p. tulajdonképpen egy magyar ABBA szerkezetű dallamnak két belső sora, de fordított sorrendben; a dallam 4. üteme pedig csupán betoldás, tehát: 3. sor (= 1. 2. 3. ütem) + egy ütemnyi betoldás + 2. sor (= 5. 6. 7. ütem)!

Vannak a kötetben egyetlen egy sorra csonkult magyar dallamok is, pl. a 315., 351. sz. Torzított magyar refrének persze ebben az anyagban is akadnak, pl. a 602. sz.-ban: чардаш, шпичекі голѳбѳм (= csárdás spiceki golombom) csárdás picike a galambom; az 574. sz.-ban: кісом галѳм (= kiszom galom) kis angyalom!; utóbbinak dallama is azonos a magyarban „Három bokor saláta, kis angyalom” szövegű dallammal.

A fenti számszerű adatok mindennél világosabban bizonyítják, mekkora volt még Galiciában is az új-magyar népi dallamok hatása. A régi magyar pentaton dallamok viszont a ruténekre — ép úgy mint a tótokra — alig voltak hatással (a 2a példának rutén variánsait *Kolessa* galíciai kiadványában No 122a, b, c és 132a, b alatt találjuk).

Próbáljuk most megvizsgálni, milyen tényezők okozhatták azt, hogy az új-magyar dallamok ekkora hatást gyakoroltak a tótokra és ruténekre.

¹¹⁾ Az egyik *Kolessa, Philaret dr.*: „Népdalok a Kárpátok déli lejtőjéről”, Különlenyomat a „Naukovi Zbornik”-ból. (A kiadmány címe rutén nyelvű), 1923; a másikat lásd a 12. lapon ^{4a)} alatti jegyzetben.

Először is: maguknak a dallamoknak pattogó ritmusa, **Mi segítette elő az új-magyar dallamok terjedését idegen nyelv-területen?**
dallamvonaluk frissége — hogy úgy mondjam: modern-
sége — lehetett a főök, a conditio sine qua non. Azután:
nagy része lehetett az elterjedésben annak, hogy a régi Ma-
gyarország területén lakó népek együtt katonáskodtak. Hi-
szen még magán a magyar nyelvterületen kétségtől ép-
pen a katonaéletnek volt igen nagy szerepe az új nóták el-
terjesztésében. Valószínűleg a falusi cigány-muzsikások is
elősegítették terjesztését, éppúgy a magyar nyelvhatáron
innen, mint túl. És végül a következő körülmény is közre-
játszhatott: közismert dolog, hogy háború előtt és háború
végeztéig nagyon sok tót mezőgazdasági munkás nyaranta
az Alföldre szegődött summásnak. Nyilván ez is előmozdí-
totta a dallamok átvételét. Persze mindezek az okokon
kívül fel kell tételeznünk valamilyen predispozíciót, lelki
rokonságot is egyrészt a magyar, másrészt a tót és rutén
falvak népei közt. Csupán egy tényező nem szerepelhetett a
terjesztésben: az erőszakos, felülről jövő magyarosítás. Már
csak azért sem, mert hiányzott hozzá bennünk a szándék,
hiszen éppen vezető embereink nem igen kedvelték, nem is
ismerték a magyar falu zenéjét. De meg ilyen mesterséges
terjesztés tisztán tárgyi szempontból is lehetetlen. A falu
művészete csakis spontán megnyilvánulás lehet; amint
abba valaki bele akarja magát ártani és azt mesterségesen
akarja irányítani, abban az órában befellegzett az egész
falusi művészetnek. Éppen azért teljesen meddő dolog volna
— amint azt újabban meg-megpendítik — a falu zenéjét
ilyen vagy amolyan irányban fejleszteni akarni, régi dalla-
mokat falun újra feléleszteni és ehhez hasonlókat. Mert:
ha a falu népe nem saját maga, önként termeli ki magá-
ból vagy választja magának művészetét, akkor már meg is
halt a művészete.

*

A magyar, tót és rutén népzenei anyag megjelenési **A románok nép-zenéje.**
módja és életkörülményei lényegében egyformák. Mind a
három nép népzenejében többféle stílus időben egymás mel-
lett békésen megfér, térben pedig az egész nyelvterületre
kiterjeszkedik. Más szóval pl. a magyar nyelvterületen min-
denütt nagyjából ugyanazt az anyagot találjuk, csupán a

régi pentaton dallamok mutatnak országrészenként csekély, lényegét nem érintő dialektusbeli eltéréseket.

Nem így a románoknál. A román népzene t. i. nem egységes, hanem kisebb-nagyobb területenként sokszor teljesen különböző, szinte ellentétes karakterű. Már legalább is ami a régi Magyarországhoz tartozó románlakta területeket illeti. Mert az ú. n. regát-beli románság népzenejéről megfelelő kiadványok hiányában vajmi keveset tudunk. Ezért vizsgálatunk tárgya csakis az előbb említett terület lehet.

A magyar és román népzene kölcsönhatásának kérdését éppen a román népzenenek szétdaraboltsága, nem egységes volta meglehetősen bonyolulttá teszi.

Ha magyar vagy tót területen, mondjuk 2—3 szomszédos falu anyagát lehető leggondosabban és kitartóan felgyűjtjük, nagyjából megkapjuk az egész nyelvterület zenei anyagát — dióhéjban. Előfordult, hogy egy-egy faluban, sőt egy-egy énekestől is több száz dallamot tudtunk gyűjteni. Ha máshova megyünk — akár 100 km-rel távolabbra is — ugyanilyen helyi gazdagságra bukkanunk, de az anyag lényegében nem igen különbözik az előbbi terület anyagától. Ezzel teljesen ellentétben román vidéken nem csak 2—3 falu, hanem egész járások zenei anyaga jóval szegényebb. Egy-egy bihari faluban pl. átlag alig van több 40—50 dallamnál és azok is nagyon hasonlóak egymáshoz, a szomszéd faluban megint csak ugyanazt az anyagot találjuk. Ahhoz, hogy új anyagot kapjunk, más dialektus-területre kell mennünk. Ott viszont az előbbi terület anyaga teljesen ismeretlen és így tovább. Ebből az következik, hogy végeredményben az egész román területet számításba véve a román anyag sem szegényebb a magyar vagy tót anyagnál. Azt lehetne mondani, hogy a magyar és tót anyag függőleges irányban, a román pedig vízszintes irányban gazdagabb, változatosabb.

Ha a magyar és román népzene kölcsönhatását akarjuk vizsgálni, nyilvánvalóan nem tehetünk mást, mint hogy sorba vesszük a román zenedialektus-területeket. Nagyjából ezeket a román zenedialektus-területeket különböztethet-

jük meg: a bánáti, bihari, hunyadi, a székelységgel határos mezőszéki, a szatmári és a máramaros-ugocsai területet.

Előre kell bocsátanom, hogy a román népzeneben általában véve 4-féle fontosabb osztály van: első a kolindák, vagyis karácsonyi énekek osztálya, a második a sirató énekek csoportja, a harmadik a hangszeres tánczene és végül a negyedik az alkalomhoz nem kötött tulajdonképpeni dalok dallamai. A kolindák és sirató énekek dallamai és a magyar népzene közt semmiféle kapcsolat nincs, ezekkel tehát most nem foglalkozunk. A másik két osztály közül hadd vegyük szemügyre először az alkalomhoz nem kötött dalok dallamait.

A bánáti, bihari és hunyadi terület ilyenféle dallamai és a magyar népi dallamok közt semmiféle kölcsönhatás nincs. Ha nagyritkán akadunk is ezen a 3 területen nyilván a magyar anyagból átszivárgott egy-egy dallamra, ennek jelentősége nincs. Hogy valóban kölcsönhatásnak mondható jelenséget itt nem észlelhetünk, az főleg a bihari területet illetőleg nagyon figyelemreméltó. A nyelvhatár itt a népzeneének is a lehető legélesebb határvonala. Sőt olyan magyar szigetek is, mint a Belényes melletti Köröstárkány, zenéjükben épp úgy, mint viseletükben, teljesen elkülönülnek a körülöttük levő románságtól.

A 37.—40. példa bihari, a 41.—42. hunyadi háromszekszos román dallam. Ennek a két területnek ilyenek a legjellemzőbb dallamaik, sőt — eddigi kutatásaink szerint — az egész erdélyi románságnak ezek a legjellemzőbb dallamai, olyanok, amelyek más népeknél még átvételként sem fordulnak elő. Mennyire elütnek ezek a magyar és székelységi *parlando* dallamoktól: szerkezetük is más, cifrázásuk is teljesen más. A bánáti anyagra jellemző dallamok nagyjából négyszekszosak; részben a 42. p.-hoz hasonlóak (53. p.), részben ú. n. fél-zárlatúak (utóbbiaknak talán a szerb dallamokkal van valamelyes kapcsolatuk).

Teljesen más a helyzet azonban a Mezőszéken. Itt nagyjából a székelységi régi pentaton dallamait énekelik a románok. Illetve helyesebben azokból is főleg a 8-szótagú szövegsorokra épültek. Mert — bármilyen furcsán hangzik is, de így van — a román népi szövegek, a kolindák

A magyar és a román népzene viszonya egymáshoz.

A Mezőszék román népzeneje.

egy (kisebbik) részétől és bizonyos refrénektől eltekintve úgyszólván csakis 8-szótagú szövegsorokból alakulnak. Más versformájuk — a nagyon csekély számú hatszótagú sorokból álló dalszövegek kivételével — egyáltalán nincs! Megesik azonban, hogy 11- vagy 10-szótagú sorokra épült székelly dallamokat is átvesznek. Ilyenkor mi történik? A szótaghiányon úgy segítenek, hogy az egyes sorok végéhez „traí lai lai” vagy hasonló szótagokat fűznek, ami a magyar 11-es sorvégek tipikus ritmusának felel meg. 9-, 6- és 12-szótagú sorokból álló dallamokat pedig egyáltalán nem is vesznek át. A 43., 44., 45. és 47. p. nyolcszótagú szövegsorokra, a 46., 48. és 49. tizenegyszótagúakra épült dallamátvételeket mutat be.

44c — egy cseremiszi dallam^{11a}) — meglepően hasonlít 44a és b-hez (v. ö. még „A magyar népdal” *appendix*-ében közölt 3 cseremiszi dallammal). A Volga mentén élő cseremiszi nép a finn-ugor népek családjába tartozik, de nyelve és — amint újabb kutatások mutatják — zenéje is erős északi török-tatár befolyásnak volt kitéve. A régi magyar dallamokkal rokon cseremiszi dallamok azt bizonyítják, hogy a régi magyar dallamkincs csakugyan ázsiai északi török-tatár eredetű.

46b-nél „na nai na” segítségével lesz a nyolcszótagú szövegsorokból tizenegyszótagú (48b-nél „traí lai lai”, 49b-nél „daina na” a kiegészítés); 49b-nél az utolsó szakasz megváltozott: félzárlathoz viszi a dallam végét.

Mi bizonyítja a régi magyar pentaton anyag magyarság voltát?

Milyen bizonyítékaink vannak arra, hogy ezek a tételek a magyar, illetve a székelly anyagból, nem pedig fordítva? Legerősebb bizonyíték az, amit nem lehet elég-szer hangoztatni: hogy a régi magyar dallamanyag lényegében véve teljesen egységes, még Dunántúl is nagyjából ugyanaz, mint Székelyföldön; a román anyag viszont, amint előbb mondtam, egyáltalán nem egységes. Tehát nem valószínű, sőt éppenséggel lehetetlennek látszik, hogy az aránylag kisszámú mezőszéki románoktól terjedtek volna ezek a dallamok a székellységre és — a nagy román gyűjtemények biharmegyei részét átugorva — a magyarság többi területére.

Másik bizonyíték ez: a magyarság a régi pentaton dallamoknak annyi-féle formáját ismeri (nálunk 6-, 7-, 8-, 9-, 10-, 11- és 12-szótagú sorokra épült formák vannak),

^{11a}) Vaszilyev, V. M.: *Zbornik marijszkij narodnich pjeszen* (= Cseremiszi népdalok gyűjteménye), Moszkva, 1923., 167. dallam.

a románság viszont tulajdonképpen csak egyféle formáját, a 8-szótagú sorokra épültet. Tegyük fel, hogy ez a székely-magyar pentaton anyag román eredetű, hogy gócpontja a mezőségi románoknál van és hogy eredetileg csakis 8-szótagú sorokra épült szerkezetek alakultak benne. Elképzelhető-e józan ésszel, hogy a magyarok ezt az egyféle szerkezetű anyagot átvették, hogy az átvett anyag 100 meg 100 km.-en át elhatolt egészen a legnyugatibb magyar területre, hogy vándorlása közben 6-, 7-, 9-, 10-, 11- és 12-szótagú sorokra épült szerkezetek (tehát az állítólagos összerkezeten kívül még 6-féle szerkezet) keletkeztek benne? Erre csakis nem-mel felelhetünk! De ha mégis elfogadnók ezt a föltevést, a k k o r marad még csak igazán megoldatlanul egy másik kérdés: ebben az esetben ugyan miféle eredetűnek gondolhatjuk a hunyadi és főleg a bihari anyagot? Mert ha a székely-magyar pentaton anyag román, akkor ez a teljesen más hunyadi-bihari anyag vajjon lehet-e román? Ha pedig nem román, akkor ugyan honnan eredhet? Semmiféle szomszédos vagy akár távolabbi népnél semmi hasonlónak még csak nyomát sem találjuk. Nem sokkal észszerűbb-e azt feltételezni, hogy a hunyadi és főleg a bihari románság anyaga a valódi román anyag; hiszen éppen a bihari románság élt annyira elzárkózva a magyarság társzomszédságában, mintha csak kínai fal lett volna a két nép között?! Nem sokkal inkább elfogadható az a föltevés, hogy a székelység és a mezőségi románság már régóta olyan kapcsolatban élt egymás mellett, amely fogékonyá tette a románságot, hogy az egyetlen versmértékének megfelelő egyetlen dalformát kiválassza és átvegye a székelységtől?

A volgamenti cseremiszek dallamainak egyrészre és a régi magyar dallamok közt határozott rokonság van, amint ezt fentebb láttuk. Ez is csak azt bizonyítja, hogy az a dallam-anyag magunkkal hozott ősi kultúrkincs, amit ennél fogva nem is vehettünk át a románoktól. (Lásd még erre vonatkozólag a 35. lapon a Zárószót.)

Menjünk most egy-két megyével tovább, Szilágy illetve Szatmár megyébe. Az a kevés anyag, ami erről a vidékről ismeretes, azt mutatja, hogy itt a magyar-székely pentaton 8-as dallamoknak egy sajátos formája él, mint erre a

Szilágy és Szatmár megye román népzeneje.

vidékre főleg jellemző dallamcsoport. A régi magyar dallamokról fentebb megállapítottuk, hogy négy szakaszból (dallamsorból) állanak. A szatmári és szilágyi románoknál ez a 4-szakaszos forma 5, 6, sőt 7-szakaszossá bővíülhet, úgy hogy a 2. és 3. vagy a 3. és 4. sor közé, egy vagy több új dallamsor kerül; ezek a beékeltek szakaszok nagyjából úgy hatnak, mint a 3. vagy 4. sor megismétlődései. A kibővítés néha inkább rögtönzés-szerű, mert pl. strófáról strófára változhatik is. Vagyis megtörténik, hogy az 1. strófát 5 szakasszal énekelik, de a másodikat esetleg már 6 vagy 7 szakasszal, teljesen a pillanatnyi ihlet szerint, csupán a dallam körvonalait őrizve meg változatlanul.

Ettől a kibővítéstől eltekintve, ezek a dallamok olyanok mint a székely pentaton parlando 8-as dallamok; még cifrázásuk is hasonló (legfeljebb még gazdagabb, még régiesebb).

Az 50c és 51b példa mutat be ilyen 5-szakaszossá kibővített formát. 50c-ben — amint 50a és b-vel való összehasonlítás alapján megállapíthatjuk — a 3. szakasz kettőződött meg, 51b-ben a 4. szakasz. 51b-nél az alsó sor a felvétel 2. versszakát hozza. Ebből láthatjuk, mennyire eltér egymástól az 1. és 2. versszak, mennyire ruganyossá válik a dallam az előadásban. Szinte azt lehetne mondani: az ilyen dallamoknak nincs is állandó alakjuk, a dallamok körvonala (a keleti, főleg az arabok zenélési praxisához hasonlóan) csupán az arab „maqam” (afféle zenei motto, téma) szerepét játssza; minden előadó — bizonyos korlátok közt — tetszése szerint variálhatja az adott témát.

Máramaros román népzeneje.

Utolsónak hagytuk a máramaros-ugocsai területet. Zeneileg teljesen elüt az eddig említett románlakta területektől, mert — az ú. n. „*hora lungă*” kivételével (lásd a Zárószót) — tk. csak tánclépésszerű, egészen más szerkezetű énekelt dallamokat ismer. Ezeknek a dallamoknak ritmusa alapjában véve nem más, mint a magyar népzeneből jól ismert ú. n. pontozott ritmus. És ez az, ami bizonyos kapcsolatot teremt a máramarosi és a magyar népi dallamok közt.

Van közöttük néhány olyan típus, amely — ritmusától eltekintve — önálló alakulatnak látszik; ilyen elsősorban az 54. példa.¹²⁾ Az 55.—58. példa dallamai egyelőre szín-

¹²⁾ Bartók B.: „*Volksmusik der Rumänen von Maramureș*”, München, Drei Maskenverlag, 1923. No 53c; a 60b, illetve 61b példa ugyanennek a kiadványnak 107., illetve 125. száma.

tén önállóaknak mondhatók; magyar megfelelői mindenestre eddig nem kerültek elő. N. B. Bár az 56.—58. p. a Mezőségről származik, mégis idetartozik (lásd lejjebb).

Más dallamok viszont átvételek a régi magyar 7-szótagú sorokra épült dallamanyagból. Így pl. a 59. dallamnak pentaton fordulatai már nagyon magyarosan hatnak, 60b és 61b-nek meg éppenséggel ismerjük is magyar variánsait.

Itt kell megjegyeznem, hogy a román népi verselésben hét szótag a szerkezet szempontjából annyit jelent, mint 8 szótag. Ennek oka az, hogy 8-szótagú sorból 7-szótagú válhatik az utolsó szótag elnyelése következtében, viszont 7-szótagú sorból 8-szótagú lehet bizonyos „kiegészítő” szótagok hozzáfűggesztésével. (Ez is olyan jelenség, amely a magyar vagy tót verseléssel merőben ellenkezik.)

A máramarosi dallamok egy része tehát vagy a régi magyar pontozott ritmusú 8-as vagy 7-es dallamoknak átvétele, vagy azokhoz hasonló felépítésű. Azonban a pontozott ritmus a románoknál sem alkalmazkodik a szöveg sorok metrikájához ép úgy, mint a tótoknál sem. Nagyon valószínű, hogy itt nem is közvetlen, hanem a ruténség közvetítésével létrejött magyar hatással van dolgunk, mert a máramaros-ugocsai románság a közvetlenül szomszédos magyarokkal nyilván épúgy nem élt semmiféle kapcsolatban, mint a bihari románság.

A máramarosi pontozott ritmusú dallamok beszivárogtak a szomszédos megyék területére, sőt még tovább egészen Kolozs megyéig is. Szórványosan Székelyföldön is felbukkannak, épp úgy, mint a szatmár-szilágyi román kibővített formájú pentaton dallamok is. Vagyis azt a különös jelenséget tapasztalhatjuk, hogy magyarból származott, elrománosított formát a magyarok a románoktól ismét visszavesznek romános formájában (hasonló jelenség a 14. lapon említett).

Sajátságos, hogy az új-magyar dallamok, illetve az ezekhez közelálló magyar C II. és IV. alosztály dallamai egyáltalán nem voltak hatással a román népzeneire — itt-ott szórványosan található átvételektől eltekintve. Ez utóbbiak is nagyrészt ú. n. „romlott” vidékekről (pl. bányavidékről) valók: olyan helyekről, ahol városi befolyás megzavarta az

Mért nem voltak az új-magyar dallamok hatással a román népzeneire?

ősi anyag egységességét. Példák erre: a már letárgyalt 9d és 26c dallam, továbbá 62b-f.^{12a)}

62a közismert magyar (talán mű-) dallam, amely — úgylátszik — a „Vörös bort ittam az este” dallamának hatása alatt keletkezett. (V. ö. a 15. lapon mondottakkal.) 62b-d-ből azt látjuk, hogy a románok kivétel nélkül csak a dallam 2. felét vették át. (N. b. refrénjük magyarul kb. így volna visszaadható: édesem, kedvesem, levelecském!, ami nagyjából megfelel az eredeti magyar refr. értelmének). 62e-f. már jóval távolabbi variánsok, annyira, hogy 62d nélkül alig is lehetne 62a-val való — még így is kérdéses — összefüggésre gondolni.

Mi lehet az oka annak, hogy a román nép az új-magyar zenei anyag elől — a tóttal ellentétben — ennyire elzárkózott? Ezt a jelenséget részben a román falvak népének konzervatív hajlamával, részben versformáik egyfésülésével lehetne magyarázni. A zenei ízlésnek gyökeres átalakulása náluk nyilván sokkal lassabban haladhat előre, mint szomszédaiknál. Valószínűleg ezzel magyarázható is jórészt az olyan régies, szinte középkorinak mondható zenei-állapotok fennmaradása, mint amilyeneket a bihari románságnál észlelhetünk.

**Átmeneti
formák a
magyar és
a román
népi dallamok
közt.**

Eddig a magyar-román kölcsönhatás kérdése aránylag egyszerűnek látszik. De a bonyodalom csak most következik. T. i. az egyes román zenei-dialektusterületek — talán a bihari kivételével — nem szigorúan elhatároltak: máramarosi típusú dallamokat elvéve még a bánáti románoknál is találunk, bánáti típusú dallamokat Hunyadban és a Mezőségen is. A mezőségi területről pedig magyar-székely pentaton 8-as dallamok többé-kevésbé a hunyadi és bánáti, sőt kivételesen a bihari területre is átszivárogtak; ezt a széthurcolást némely esetben — amint a jelek mutatják — iskolázott emberek: tanítók, papok stb. végezték. Az igazi bonyodalmat azonban nem is ez okozza; zavarossá a z teszi a helyzetet, hogy nagyon sok átmeneti forma is keletkezett a hunyadi és bánáti területen; olyan formák, amelyek vagy a hunyadi-bánáti, vagy a székely tipushoz vannak közelebb (52. példa). Ugy hogy határt vonni magyar és román daltípusok közt eleinte meglehetősen nehéz volt. Tetézi a bajt az, hogy a küküllői, fogarasi és sze-

^{12a)} 62c és d: Bartók „Chansons populaires roumaines du département Bihar” (București, 1913.) c. gyűjteményének 195. és 196. száma.

beni terület zenéjét alig ismerjük, nem is szólva arról, hogy a székelységtől északra és keletre fekvő határterületek: Beszterce-Naszód m., Bukovina és Moldva román zenéi szempontból teljesen ismeretlenek (lásd a Zárószót). Mindez első pillanatra szinte visszariasztja az embert attól, hogy végleges ítéletet merjen kimondani. Alaposabb vizsgálatból azonban már bátorságot meríthetünk és mint összegező végeredményt határozottan állíthatjuk, hogy:

1. a mezősegi és szatmári román népzene a régi székelypopulus népzene befolyása alá került; ami ehhez hasonló anyag pedig többé-kevésbé szórványosan a hunyadi és bánáti területen felbukkan, az nyilván a Mezőségről szivároghatott át;

2. az új-magyar, illetve a pontozott ritmusú újabb magyar dallamok alig voltak hatással a román népzeneire;

3. a máramarosi román népzeneben közvetett — valószínűleg rutén közvetítés segítségével létrejött — kisebb-nagyobb magyar hatást találunk.

Az eddig mondottak a román szöveges dallamokra vonatkoznak. Ami a román tánczenét illeti, a bihari, hunyadi, bánáti és máramarosi táncdallamok helyi típusainak semmi köze sincs a magyar népzenehez. Itt is a mezősegi területen találjuk a legtöbb magyar vonatkozást. A mezősegi román táncdallamoknak egy része ugyanis teljesen olyan, mint a magyar ú. n. verbunkos dallamok. Jellemző, hogy ezeknek a verbunkos-magyaros dallamoknak egyrészét a románok a Mezőségen „țigăneasca” (Cigányos)-nak nevezik, ami talán amellett szólna, hogy cigány muzsikások terjesztették el. V. ö. a 19. lapon mondottakkal és a 63.—72. példákkal.

A román népi tánczene viszonya a magyar népzenehez.

63 és 64a két tipikus rutén kolomejka-dallam; 64b egy ilyennek magyar átvétele; 65 a rutén kolomejka-típusnak megkettőzött, „magyarosított” formája. 66a és 67a-ban a magyarosítás egy fokkal még tovább ment: megkettőzésen kívül a tempo is meglapábbított és ennek következtében a ritmus pontozottá és alkalmazkodóvá lett; 67b egy ilyennek román szöveges formája (a magyar szöveg 6-szótagú sorrészelete helyén 7 szótag van, de hibás román deklamációval!). 66b és 67c a 66a illetve 67a b példának hegedűn előadott román variánsa — sajátságos ú. n. bolgár ritmusban (a következő hangszerezés példát is hegedűn játszották: eredeti magassága valamennyinek nagy másoddal magasabb), az első „lakodalmos asztali“

zene („lameşă”), a második „de-alungu” nevű tánc. 67c-t — mezősegi szokás szerint — kontrás kísérte, a kontrás három húros

 -re hangolt hegedűn játszott, a húrok egy szintben voltak. 71a b c egy másikfajta, de nyilván a verbunkoshoz közelálló táncdallamnak szöveges és hangszeres formái; 72 ismét egy mezősegi verbunkosszerű táncdallam. Nagyon tanulságos a „Zenei lexikon”¹³⁾ II. 68. lapján („Magyar népzene” címszó alatt) levő utolsó példacsoporthoz Kodály közlésében: világosan láthatjuk az összefüggést a nyitrai „kolomejka”-szerű szöveges dallam és az erdélyi magyar „verbunkos”-szerű hangszeres táncdallam közt.

Az ilyenfajta, mondjuk, hogy „verbunkos” román táncdallamok egyéb román területre is átszívárogtak, „ardeleana” (= „erdélyi”) néven (68.—70. példa). Végleges döntés emiatt itt is elég nehéz! Nagy, helyrehozhatatlan kár, hogy az 1918 utáni állapotok lehetetlenné tették a további kutatást. Mert még a régi Magyarországhoz tartozó románlakta területnek is legföljebb felét ismerjük egészen alaposan. Mennyivel tisztábban látnók ezeket a bonyolult kérdéseket, ha azóta nemcsak ezeket az erdélyi területeket, hanem a székelységgel határos moldvai területeket is alaposan átkutathattuk volna!

*

Mielőtt az utolsó fejezetre térnék, néhány kérdést szeretnék még felvetni.

1. Amint nemsokára látni fogjuk, a muraközi horvátok is csonkult formában szokták átvenni az új-magyar dallamokat. Mi lehet ennek a teljesen egyező csonkítási hajlamnak az oka annyiféle népnél, olyan népeknél is, amelyek földrajzilag elég távol élnek egymástól, mint pl. a tótok és románok vagy a délszlávok?

Ezt a jelenséget így lehetne magyarázni: az új-magyar dallamok szerkezete e népek számára nyilván túlhosszú, túl-bonyolult, szinte azt lehetne mondani: túl-modern! Fel-tűnő ugyanis, hogy az új-magyar anyaghoz tartozó olyan dallamok, melyeknek szövegsorai nem haladják meg a 8 szótagot, ritkán csonkulnak meg. Csonkulás inkább csak ezen a határon túl és annál gyakrabban következik be, minél hosszabbak a dallamok szövegsorai. Ez a csonkítási

¹³⁾ Szabolcsi Bence és Tóth Aladár: „Zenei lexikon”, Győző Andor kiadása, Budapest, 1931.

hajlandóság tehát valamilyen konzervatív hajlammal lehet összefüggésben, mert hiszen a régi népzenei anyag szövegsorai mindezeknél a népeknél túlnyomóan rövidek: 5—10 szótagszámot ritkán haladnak túl, dallamaik legfőljebb 4-zakaszosak. Ezért régi dallamaik versszakjai átlag $4 \times 8 = 32$ szótagból állnak; az új-magyar dallamoké viszont átlag $4 \times 12 = 48$ -ból, de elég gyakran pl. 68 szótagból is. A régi kisebb formákhoz való ragaszkodás következtében ezek a népek nyilván nem tudják teljes egészükben magukévá tenni a nagyobb lélekzetű új-magyar szerkezeteket.

Közrejátszhat a csonkulás elősegítésében talán az is, hogy a magyarok rendszeren megismétlik az új-magyar dal-
lamok 2. felét, szomszédaink ennél fogva ezt a felét a dal-
lamoknak jóval többször hallhatták és könnyebben jegyez-
hették meg.

2. Egy másik kérdés ez: mi lehet az oka, hogy aránylag egymástól nem is olyan távoli román területek zeneileg annyira különböznek egymástól? Mi lehetett az oka annak, hogy egyes román területek lakossága zeneileg a leg-szorosabb kapcsolatban élt a szomszéd magyar területek lakosságával, másoké viszont a legmerevebben elzárkózva? Nincs-e mindez a település idejével, mikéntjével összefüggésben? Nem lehetne-e a népzenei kutatások szolgáltatata adatokkal bizonyos vitás kérdéseket eldönteni, vagy pl. bizonyos érveket velük megtámasztani? Vagy — ha talán már eldöntött kérdésekről van szó — nem erősítenék-e meg az eredményt ezek a zenei adatok? Bár feleletet ezekre a kérdésekre nem adhatok, mégis felsorakoztatom annak szemléltetésére, hogy az összehasonlító népzenei kutatás nem is olyan szürke, elvont, céltalan tudomány-ág, amilyenek talán sokan gondolják, hanem igenis bekapcsolódhatik más gyakorlatiasabb tudomány-ágakba és befolyással lehet a nagytömegek számára vonzóbb kérdések eldöntésére is.

*

Most áttérhetünk a szerb-horvát népzenei anyagra. Itt sajnos csak nyomtatásban megjelent gyűjteményekre vagyunk utalva, amelyek sok tekintetben megbízhatatlanok. Átnéztem és rendszereztem kb. 2500 Horvátországban,

A szerb-horvátok népzeneje és a magyar népzene.

Szlavóniában, Dalmáciában, Boszniában és más szerb lakta területeken gyűjtött dallamot, nagyobb részük a horvát *Kuhač* és a cseh Kuba gyűjteményéből való.^{13a)}

Ezzel az anyaggal röviden végezhetünk. Kapcsolat közte és a magyar anyag közt úgyszólván semmi sincs. Az, hogy a „Szeretnék szántani” vagy más hasonló, a kelet-európai nemzetközi zenei zsargonhoz tartozó dallam épp úgy meg van a horvát anyagban, mint a magyarban (sőt mint ezt fentebb már mondtam, a tótban és lengyelben is) természetesen nem nevezhető kapcsolatnak.

A 73b példa idézet *Kuhač* gyűjteményéből. *Kuhač* lelőhelyet nem közöl, tehát nem következtethetünk semmit sem a 73a és b közti meglepő hasonlatosságból. A 74. példán látjuk, hogy a „Sej haj, göndör a babám” refrénű magyar dallam — refrénestől együtt — még Boszniába is eljutott (talán ott állomásozó magyar bakáink révén): „aj vaj, rindirí baba” nyilván „sej, haj, göndör a babám”-ból származik.

Egészen más a helyzet azonban a Muraközben. Ezen az aránylag kis területen — Zalamegyének volt két járásában — egy muraközi származású horvát gyűjtő, Dr. Vinko Žganec 600 dallamot gyűjtött; gyűjteményét a zágrábi tudományos akadémia 1924-ben kiadta.¹⁴⁾ Már maga Žganec is elismeri, hogy gyűjteményének 175 dallama „magyaros”. Persze ő nyilván csak az új-magyar dallamokat mondja magyarnak, hiszen a régi-magyar dallamokat akkor még nem is ismerhette. De ha közülünk valaki átlapozza ezt a gyűjteményt, szinte megdöbbenve állapítja meg, hogy ennek a horvát nyelvű dalgyűjteménynek zenei része szinte magyarabb a mi magyar gyűjteményünkénél! De hadd beszéljenek a számok: ebből a 600 dallamból 190 régi magyar dallam, 158 új-magyar dallam (legtöbbszörire csonka formában, l. a 80. példát), 41 egyéb fajta pontozott ritmusú magyar dallam; tehát összesen 389, vagyis 66%-a a dallamoknak magyar (v. ö. a 9. lapon levő kimutatással). A legmeglepőbb azonban a régi magyar anyagból származó

^{13a)} *Kuba, L.: Pjesme i napjevi iz Bosne i Hercegovine, Sarajevo (1893 ?), kb. 1.000 dallam.*

Kuba, L.: Album Černohorské, Prága, 1890; Písňě chrvatské, ib. 1892; Písňě dalmatské, ib. 1893; Písňě srbské, ib. 1923; Písňě bosensko-hercegovské, ib. 1927; Písňě ze Starého Srbska, ib. 1928.

Kuhač gyűjteményét lásd a *) széljegyzetben.

¹⁴⁾ Lásd az *) széljegyzetet.

átvételek nagy száma. A tótok és rutének, amint láttuk, csak az új-magyar anyagból vettek át tömegesen dallamokat. A Muraközben azonban a szintén szépszájú új-magyar átvételeken kívül a régi anyag kivétel nélkül magyar eredetű. Žganec gyűjteményének 33%-a régi magyar pentaton dallam, a magyar anyagnak pedig csak 9%-a!

Žganec nyomán idézett muraközi régi magyar pentaton dallamokat a 2d, 51c, 75—79. példa mutat be.

Arról pedig szó sem lehet, hogy ez a muraközi pentaton anyag ne lenne magyar származású. Hiszen egyrészt teljesen azonos a régi magyar dallam-anyaggal, elsősorban a dunántúlival, másrészt úgyszólván nyoma sincs az egyéb horvát-szerb anyagban. Az már csak igazán nem tételezhető fel, hogy ennek a két járásnak területéről hatoltak volna ezek a dallamfélék a nagy magyar nyelvterületre, el egészen a Székelyföldre.

Feltűnő még az is, hogy ennek a régi muraközi pentaton anyagnak $\frac{2}{3}$ részében 6-szótagú sorokból álló szövegeket találunk, holott a magyar anyagban a 8- és 11-szótagúak vannak túlsúlyban.

A négy fontosabb nyomtatott magyar népdalkiadványban kb. 230 régi pentaton dallam van; ebben a muraköziben pedig 190. Bátran kijelenthetjük: aki minél alaposabban akarja megismerni a régi magyar népdalstílust, az tanulmányozza át ezt a muraközi horvát szövegű kiadványt. Mindenesetre hálásak lehetünk a zágrábi tudományos akadémia-nak, hogy — bár horvát dalszöveggel, de mégis — ennyi magyar dallamot adott ki! Ha továbbra is így folynak a dolgok, mint eddig, ha tovább is végeláthatatlanul késik a magyar népdalok egyetemes kiadása — akkor nem-sokára az lesz a helyzet, hogy sokkal több magyar dal lesz hozzáférhető horvát, tót, rutén, román dalszövegekkel, mint eredeti magyar szöveggel. A külföld így fogja majd megismerni a magyar falu zenéjét, i d e g e n szöveggel, mindenféle más nyelvű nép népzenejének az elnevezése alatt. Akkor aztán hiába erősítgetjük majd, hogy bizony ezek átvételek a magyar anyagból. Hinni annál kevésbé fognak nekünk, mert még csak nem is lesz

kezünkben a legnyomósabb bizonyíték, az eddig összegyűjtött 10.000 magyar népdal egyetemes kiadása.¹⁵⁾

25—30 évvel ezelőtt akárhányszor hallhattuk idegen országbeliek szájából, hogy nincs is igazi magyar falusi zene; ami van, az szláv vagy román átvétel. Akkor még csak vitába sem bocsátkozhattunk, hiszen magunk sem ismertük falvaink zenéjét. Most, 30 év munkája után megpróbáltam ezeket az állításokat a lehető legnagyobb tárgyilagossággal megcáfolni. Vizsgálataim eredményét akkor is közzétettem volna, ha nem kedvezett volna nekünk. Annál nagyobb örömmel szegezlek le olyan eredményt, amelynél kedvezőbb alig képzelhető el. Lehetséges, hogy a jövő kutatásai egyben-másban módosítani fogják megállapításaimat. De abban erősen hiszek, hogy a dolog lényegében nem tévedtem; ez a lényeg pedig ebben foglalható össze: a magyar falu régi és új dallamanyaga magyar kultúrkincs, olyan kultúrkincs, amit nem jelenlegi szomszédainktól vettünk kölcsön, hanem amiből mi adtunk nekik.

Budapest, 1934. január 15.

¹⁵⁾ Időközben — kéziratom nyomdába adása után — a Magyar Tudományos Akadémia elhatározta, hogy ebben a félévben és lehetőség szerint a következő esztendőben is a magyar népdalok egyetemes kiadására bizonyos összeget félretesz. Ha más hivatalos fórumok is megemberelik magukat, akkor talán remélhetjük, hogy néhány éven belül megszületik a kiadvány.

Zárószó.

Tanulmányomnak nyomdába adása és kiszedése után történt, hogy módomban volt Bukarestben futólag tanulmányozni azt a kb. 3500 hengerből álló és kb. 8000 dallamnak megfelelő fonogramm gyűjteményt, amelyet a „Román zeneszerzők egyesülete” Brailoiu Constantin kezdeményezésére és vezetésével 1928-tól 1934-ig létesített. A felvett anyag nagyobb része a régi Románia területéről való. Ez az anyag azt mutatja, hogy a háború előtti Románia egész területén van egy bizonyos, nagyon réginek látszó és az egész területen egységes karakterű dallamfajta: az ú. n. „hosszú ének” („cântecul lung”, „hora lungă” stb. elnevezéssel). Ez a dallamfajta azonos a máramarosi „hora lungă”-val,¹⁶⁾ az ukrán „dumy” dallamokkal,¹⁷⁾ bizonyos fajta perzsa¹⁸⁾ és iráki dallamokkal, továbbá azzal a dallamfajtaival, amit 1913-ban az Algériában levő Dzselfa oázisból származó araboktól gyűjtöttem; viszont az azelőtt Magyarországhoz tartozó románlakta területről — Máramarost és Ugocsát kivéve — mindeddig nem ismeretes. Ebből 3 fontos dolog következik: először is az, hogy a háború előtti Romániának és Máramaros—Ugocsának legrégebbi dallamfajtája ez a „hosszú ének”; másodsor, hogy ennek a stílusnak semmi köze sincs a magyar pentaton stílushoz; harmadszor, hogy ez a dallamfajta nyilván délkeleti (arab-perzsa) eredetű. Ezek a tapasztalatok nagyon alkalmasak volnának a magyar pentaton-anyag körül támadt vitás kérdések tisztázására — ha a régi Románia területén egyáltalán nem volnának vagy csak szórványosan, pentaton dallamok! De a bukaresti fonogrammgyűjtemény szerint nemcsak, hogy vannak, hanem nagyon is el vannak terjedve Bukovinában, Moldvában és Beszarábiában, sőt még a régi Románia egyéb részeiben is. Ezek a pentaton dallamok sokfélék: legjobban még az 52. kótápládához hasonlítanak, bár nagyobb részük háromsoros

¹⁶⁾ Bartók B.: *Volksmusik der Rumänen von Maramureș*, X—XII. és 15.—28. lap.

¹⁷⁾ Beiträge zur ukrainischen Ethnologie, Bd. XIII. XIV, *Kolessa, Ph.: Melodien der ukrainischen rezitierenden Gesänge (Dumy)*, Lemberg, 1910, 1913.

¹⁸⁾ von Hornbostel, Dr. E. M.: *Musik des Orients* (Grammofon-lemez-sorozat), No 19. (Odeon O—5168).

és dallamvonaluk inkább a hangsor alsó felében mozog. Legtöbbjükről a román gyűjtők azt hiszik, hogy csak nemrég szivárogtak be Erdélyből, de erre a feltevésre bizonyítékot nem mutattak. Tehát: ahelyett, hogy a régi-romániai (regát-beli) anyag ismerete segítené a vitás kérdések tisztázását, még csak annál bonyolultabbá teszi megoldásukat.

Az összefüggés a magyar pentaton anyag és a csere-misz anyag közt kétségtelen. Épúgy kétségtelen, hogy a régi Románia ősi stílusa a nyilván délkeleti eredetű, a magyar pentaton stílustól teljesen elütő „hora lungă” stílus. Honnan került tehát a román anyagba, hogyan hatalmasodott ott annyira el a magyar, vagy mondjuk „északi török-tatár” pentaton stílus? Vajjon csak a magyarok révén? Vagy valamilyen más nép révén? Vagy talán épenséggel többfelől jövő közös hatással volna itt dolgunk?

Amint fentebb mondtam, a „Román zeneszerzők egyesülete” eddig 8000 dallamot gyűjtött; a román kultusz-minisztérium népzenei archivumában (Archiva fonogramică a Ministerului instrucției cultelor și artelor) állítólag 8000 dallam van; összesen tehát 16.000, nagyjából a régi Romániából származó dallam; pedig mindkét intézet aránylag kis területet kutatott fel: legalább 10-szer akkora az a terület, ahol még senki sem gyűjtött. Ha ugyanolyan energiával folytatják ott a munkát, ahogyan eddig végezték; ha tanulmányozás számára hozzáférhető állapotban együtt lesz legalább 50—60 ezer dallam erről a területről; ha ismerni fogjuk az Ázsia és Európa határán lakó északi török (türk) és tatár népek zenéjét is: akkor, akkor talán felelhetünk ezekre a kérdésekre.

1934 március havában.

1. Parlando M.F. 4246, Martonos (Udvarhely), Dömötör Mózesné (Vikár)

It-pá-mért s a-nyá-mért mit nem se-le-köd-ném: Tön-gör-nek a hob-gát
 ka-lány-nyal le-mér-ném, É Tön-gör-le-ne-ki-ből gyöngy-ző-mő-köt
 széd-nék, It-pám-nak s a-nyám-nak gyöngy-ből-ré-tát — köt-nék.

2a $\text{♩} = 116-120$ Istensegits (Bukovina), Both Ferenecné, 51 é. (Kodály), 1914

It-nyám, él-des a-nyám, Él-des szü-lő-daj-kám,
 Mélt a-dál el-en-gem Hogy he-gyi tol-vaj-nak?

2b Értarsa (Bihar), Illés Juleza, 55 é. (Kodály z.-né), 1918.

Lá-nyom, lá-nyom, lá-nyom, Mi an-nak az o-ka,
 Hogy a te ro-ko-lyád É-lől o-lyan hur-ta?

2c Egyházmárió (Hont), Anna Kéthová, 56 é., 1914.

Čo že sa to, čo že Na tých vr-škach be-lie?
 Či ho-lu-by se-dia, Či sa sňa-he be-lia?

2d

Tekanovci (Muraköz), Fl. Andrašćec (Žganec) 181.

Do-šla je za-po-ved Od sve-tlo-ga ce-ra,
Da se sa-hi ju-nak ža-pi-sa-ti mo-ra.

3a

Tempo giusto

Darázs (Nyitra), 1907

Dra-žov-ský pán rek-tor ne-mô-žu spa-váť, Mo-sá-jm - - -
Dob-ri noc dá-va-ti.

3b

Tempo giusto

M.F. 1533 c), Gyergyóalfalu (Csik), 1911. (Molnár A.)

vét hal-lót-tam, ró-zám, El a-kartsz buj-dos-ni,
S ve-lem egy vá-ros-ba nem a-kartsz ma-rad-ni, his an-gya-lom!

4a

Tempo giusto, ♩ = 108

F. 1124a), Berencs (Hont), Zuzanna Školniková, 36é, 1914

Pod Mo-ra-vou v taj-do-li-ne, Pod Mo-ra-vou v taj-do-li-ne
Čer-ny hav-ran vo-du pi-je, Čer-ny hav-ran vo-du pi-je.

4b) Tempo giusto

Menzhe (Nyitra), 1909 (Kodály)

It ko-lo-nyi pa-ta-kok-ba, It ko-lo-nyi pa-ta-kok-ba
Für-dik egy fe-ke-te só-ka, Für-dik egy fe-ke-te só-ka.

5) Tempo giusto

Bonik (Zólyom), Anna Trnková, 20. é. 1916

Jaj, Bo-že moj, smut-něj že-ne! Stra-ti-la som cie-ka vo-ne.
Čo mne moj muž ri-kat' bu-de, Keď si cie-ku py-tat' bu-de?

6) Poco rubato, $\text{♩} = 136$

F. 1489 d), Bonik (Zólyom), Zuzanna Spiššáková, 40. é. 1915

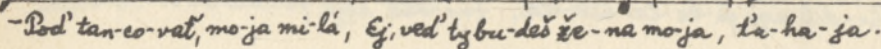
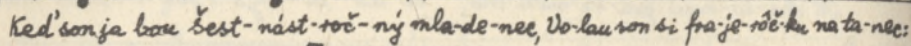
Ma prie-vo-ze stá-la, Za-lost-ne pla-ka-la:
-Pre-veť, pre-veť, prie-voz-nič-ku, Dám ti poa-to-lia-ra.

7) Tempo giusto, $\text{♩} = 114-144$

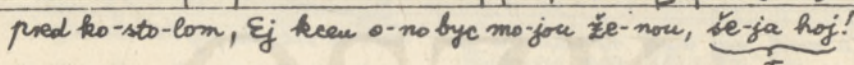
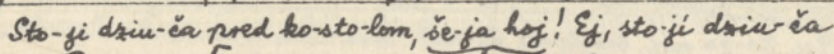
F. 1436 b), Padkóc (Zólyom), Mária Tonkovičová, 17. é. 1915

Ped ko-sto-lom je-dlič-ka, Pod je-dlič-kom la-vič-ka,
Ma la-vič-ky st-nič-ka, O-ča-ka-vá ja-nič-ka.

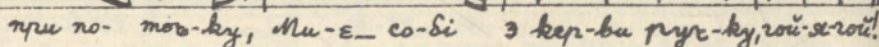
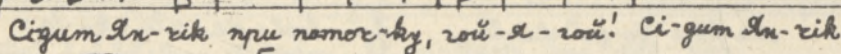
Lissó (Hont), Zuzanna Vicianová, 28é., 1914.

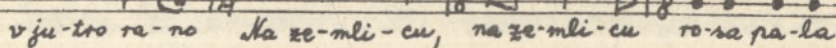
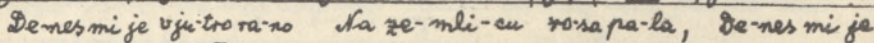
Hédel (Zólyom), Zuza Strelcová, 18 é. 1915.

Galicja (Kolessa: Lemkengebiet, № 577)

9c Domašinci (Muraköz), Podina Mera (Žganec 1:169)

10 Tempo giusto Hedei (Zolyom), Zuzs Strelcová, 18 é, 1915.

11a Tempogusto

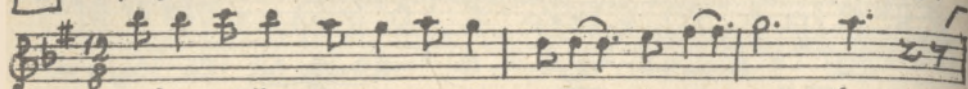
116 Tempo giusto

11b *Tempo giusto* Hédél (Zólyom), Maria Ivanicová, 55 é., 1915.

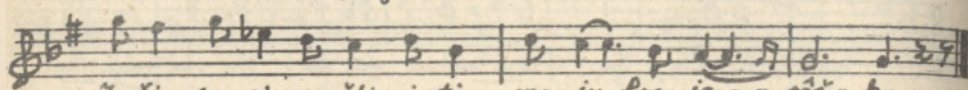
Kde sme i-šli a Cia-to, aj vy-pi-li sme hria-to, Kde sme i-šli
a Cia-to, vy-pi-li sme hria-to, Hria-to je su-ro-vo, aj i-dce ka-dce kto-ro.

[12] Tempo giusto, piuttosto lento

Kisúles, (Bars), Flora Paleniková, 23 é., 1918.

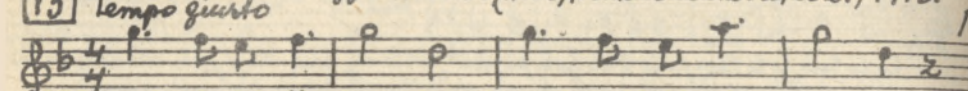
Ked som i - šou z voj - ny do - mou ees ze - la - ní luč - ku

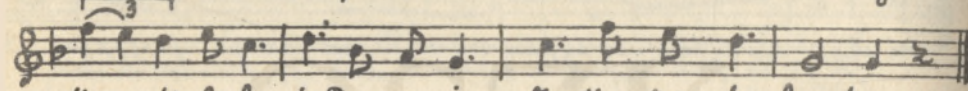
I - šou som si na - všti - ri - ti mo - ju pra - ja - - rôt - ku.

[13] Tempo giusto

Egyházmárád (Hont), Anka Paulinová, 26 é., 1913.

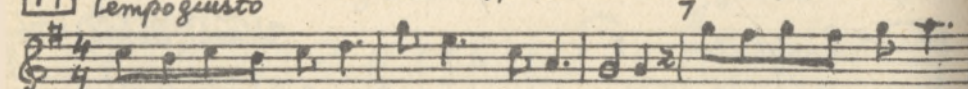
Ža - bi - li ší - po - ša za šest - de - siat zla - ty

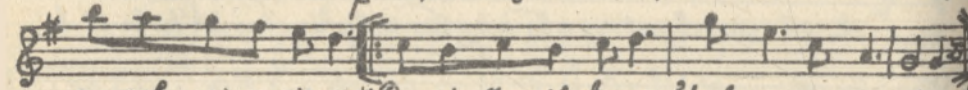
Ho - - di - li ho do du - na - ja za tie tri du - ka - ty.

[14] Tempogiuusto

Lissó (Hont), Zsanna Vicianová, 28 é., 1914.

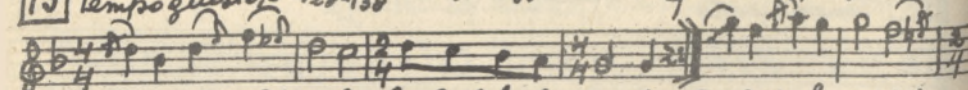
Tan do - le na do - le, na pek - nej ro - vi - ne, Tan do - le na do - le,

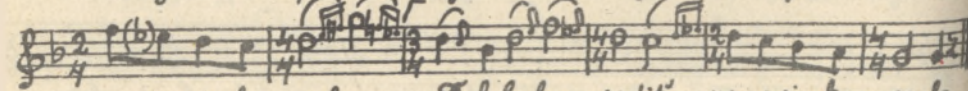
na pek - nej ro - vi - ne | Pa - sia ja - ník ko - ne d'rob - non roz - ma - ri - ne.

[15] Tempogiuusto, $\text{♩} = 120-130$

M.F. 10976), Nagyözlatina (Trencsén), Zsánya, 1909

To vy - stov - šie po - le ka - bych bo - lo mo - je, Da - la by ho sa - dit'

roz - ma - rin - kom ce - le, Tak by ho sa - dit' roz - ma - rin - kom ce - le.

16 *Tempo giusto*

Mezőköz (Zólyom), leányok, 1915.

1. *tom ma-li-no-vom le-se* *čer-ve-ný psi-ček bre-se,!*
 2. *ko-sto-la zvo-nia, mo-ja mi-lá plá-če.!*

17 *Parlando*

Hédel (Zólyom), Mari Sedliaková, 15 é., 1915.

st-ko že ja poj-dzem cez ten háj ze-le-ný *st-ko že ja poj-dzem*
cez ten háj ze-le-ný,! *Šet-hé ma-ju man-ke mo-ja le-žia v se-mi!*

18a *Lento*

M.F. 1612c, Mezőpanit (Maros-Torda), Nagy Tamás, 22 é. (Lajtha), 1912.

E-rik a bu-za, ki se hány-ta a fe-jit, Már a ma-dár
mind el-hord-ta a vö-mit. Ha el-hord-ta, fi-a-i-nak, fi-a-i-nak
hord-ta el, - Hej kis an-gya-lom, so-ha-se fe-lejt-lek el.

18b

Tempo giusto, ♩ = 81-91 M.F. 1094c, Nagyszetina (Trencsén), leányok, 1909.

!Ej, na tren-čian-skej brane čer-ve-ná za-stá-va,! *st na tej za-*
stá-ve, Ej, a na tej za-stá-ve tu-rec-ko-vá hla-va.

F. 1461 b), Hédél (Zólyom), Zuzka Strelcová, 18 é., 1915.

19 Tempo giusto, $\text{♩} = 130$

Spie-vaj dzeu-ča, spie-vaj, bu-dzem ca po-ču-vac, E-ja ho-ja
cu-ha ho-ja, Ak ti pek-ne poj-dze, bu-dzem k vám cho-dzie-vac.

20a Tempo giusto Erdőkőz (Zólyom), Marg. Dibdiaková, 20 é., 1915.

Spo-u no-ci by-la jed-na ho-di-na, Kým mňa ná-mi-lá od-pre-vá-di-la,
Od-pre-vá-di-la až do ha-jč-ku, Be-pre-spe-vu-je slá-vik pies-nič-ku.

F. 1082 c), Egzhiatmarót (Hont), Zuzka Jankovičová, 18 é., 1914.

20b Tempo giusto, $\text{♩} = 76-80$

Pri-sou nán be-fel, do-mou poj-de-me, Vo-jan-ský mun-der roz-ši-ru-je-me
Vo-jan-ský mun-der roz-ši-ru-je-me, Ka-šín pá-non o-fi-ce-ton na-da-ku-je-me.

20c Tempo giusto Hédél (Zólyom), Maria Fudorová, 52 é., 1915.

Ta-ky sa mi v cej-to no-ci zo-snuv seň, Pri-lo-žiu mi je-to líč-ko
že moj mi-lý, pre-mi-le-ný pri-šieu sem.
na-mo-je, Spy-taa sa mi :- Da-ša mo-ja, čo ti je ?

21 Tempo giusto

Badin (Zólyom), Katarina Lepičšová, 16 é.
1915.

7

Po zdo-la Ba-di-na na ja-reč-ku, Po zdo-la Ba-di-na
na ja-reč-ku Pe-rie tam má mi-lá ko-se-lôč-ku,
Pe-rie tam má mi-lá ko-se-lôč-ku.

22a Tempo giusto Tonik (Zólyom), Žuzanna Spišiaková, 40 é., 1916.

Či je to dom-ček na tom vrš-ku? Šiou by doň-ho
čo len troš-ku, Či-la-gom, ra-da-gom, ga-lam-bom.

22b

Morvaország (Pastoš: III 19347.)

Ja-ká sa my ško-da sta-tá! Fra-je-ra my
vo-da vza-tá, ti-go-ta-ty hve-zdič-ky, Bo-že môj!

22c

Andantino

Galicia (Kolesz: Lemkengebiet, 11:556a)

To-pa, ro-pa, ro-py-ba-ma, Mo-a nu-re
bo-ro-ba-ma, roj-a-a, roj-a-a, mpa-pa-pa-pa.

22d Andantino

Galicia (Kolesa: Lemkengbiet № 556b.)

Мам на-ро-пи ро-не ко-неп, Ру-а ше а,
оў-а-роў, ме-неп? Оў-а-роў, оў-а-роў оў-а-роў, ме-неп?

23 F. 1461a), Hédél (Zólyom), Zuzs Strelcová, 18 é., 1915.
Tempo giusto, $\text{♩} = 140$

Ke-by si bou a-ko dru-hý, Da-la by ci pier-ko zru-ži,
Le-va le-ve-le, ru-zan dze-re-be-be, cu-ha-ja!

24 Tempo giusto Szekese (Zólyom), Maria Mesiková, 17 é., 1915.

Už do zre-by ze-le-nie ja-ho-dy, - Po-vedz, mi-lá, gdo gu te-be cho-dí?
Po-vedz, mi-lá, kiš an-d'a-lom, Ej, gdo gu te-be cho-dí?

25 F. 1376c), Hédél (Zólyom), Zuzs Strelcová, 18 é., 1915
Tempo giusto, $\text{♩} = 132-144$

O-tvor-že mi dzieu-ča, mō-žes mi o-tvo-rie, Bou som ci fra-je-rom, e-šce ci mō-
žem byc, Lá-tod ba-ba, lá-tod ba-ba, E-šce ci mō-žem byc.

26a *Tempo giusto*

Zalaba (Hont), 1912. (Kodály)

Er-dély-or-szág fő-vá-ro-sa Ko-lom-vár, Volt sze-re-töm né-ha öt-ven, né-ha száz;
 Volt sze-re-töm né-ha száz is, De jó vol-na csak egy-száz is be-lő-le.

26b

St. Břeclava, Morvaország (Bartoš: II. 1164)

Ka-tú-va-tú Ka-to-ři-ne v ne-dě-lu Ver-bo-va-li třech mlá-den-ců na voj-nu;
 Vše-ci lu-dé lu-to-va-li, Že na voj-nu ver-bo-va-li v ne-dě-lu.

26c

M.F. 1365 b), Kerpényes (Alsó-Fehér), férfiak, 1910.

Bra-du-lui la mun-te-ii pla-ce și la tei, Am a-vut mîi de mîndu-țu
 și-a-cum n'am; Am a-vut eu tot-de-a-u-na, M dar a-cuma n'am.
 — nici u-na, La-să n'am — și la-să n'am.!

27 *Tempo giusto*

Feketebalog (Zólyom), asszonyok, 1915.

Ska-de ze tie der-ke bo-ly, Că tak pek-ne tan-co-va-ly?
 Z O-čo-vej, z O-čo-vej, z tej de-di-ny z ho-re-nej.

28a Tranquillo

Z Velké (Moravská) (Bartoš: III. 7. 87)

7 rubato //

U-ro-hu ti-si-eim o-smi-stém, št-o ro-sna-šty-ry-cá-tém
a tempo

Bo-čat ko-šut bo-žo-va-ti, lid fa-les-ně
rubato

su-žo-va-ti v ze-mi u-her-ské.

28b F. 1460 c), Hédel (Zólyom), Žuza Strelcová, 18é, 1915.

Tempo giusto, $\text{♩} = 130$

3

Ej, ci-sa, ci-sa, ze-le-ná ci-sa, - už sie ka-sy

3

pri-chá-dza-ju Ej, že sa že-nie mu-sia.

29 Tempo giusto, $\text{♩} = 104-126$ M. F. 1074 a), Barázso (Nyitra), Leány, 1907.

7 //

Ej, žan-dá-ri, žan-dá-ri, vyste-vel-hi skla-ma-ri! Skla-ma-li ste

1. r. 2. r.

deu-ča, he-ja ho-ja hoj, ža šty-ri to-lá-re, Bo-že môj!

30 F. 1470 b), Hédel (Zólyom), Agnes Sedliaková, 15é, 1915.

Tempo giusto, $\text{♩} = 138$

7 //

Št na ho-re ta-ta-reč-ka, - Šum-na mo-ja fra-je-rôč-ka, y

Se-dlo ja-vo-ro-vô, če-reš-na i to-pol, - Mo-jej fra-je-rôč-ky daj po-hoj!

F. 1102 d), Lissó (Hont), Kuranna Vicianová, 28 é. 1914.

[31] Tempo giusto, $\text{♩} = 92-100$

ke-zau mi mój mi-lý do je-se-ny ka-kat,
že mi ku-pi hre-bek-él-tig vla-sý, že-satí.
Ej, du-na

vi-na vi-že ti-že daj že-že du-na vi-na vi-že.

[32] Tempo giusto

Gerlice (Gömör), leányok, 1906.

Tri Bre-špor-ku v du-na-ju, Tri Bre-špor-ku v du-na-ju, V du-na-ju tam se chlapci schá-dja-ju.

[33] Tempo giusto, $\text{♩} = 132$

M. F. 1074 b), Darázs (Nyitra), leány, 1907.

Kü-pa-la sa Ha-nu-len-ka, Ve vo-din-se stu-de-nej,
V-šol sta-de jej naj-mil-ši ka ko-nič-ku na vra-nem.

[34] Parlando, $\text{♩} = \text{cca } 210$

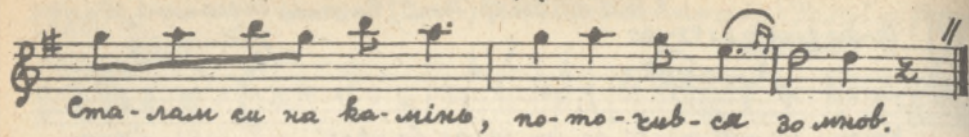
F. 1422 c), Hédél (Zilyom), Žurza Strelcová, 18 é., 1915.

Ke'som i-šiou zt-me-ri-ky do-mou, Ke'som i-šiou zt-me-ri-ky do-mou
Mo-dliu som sa ma-tro-zi-uk Bo-hu, Mo-dliu som sa ma-tro-zi-uk Bo-hu.

[35] Andantino

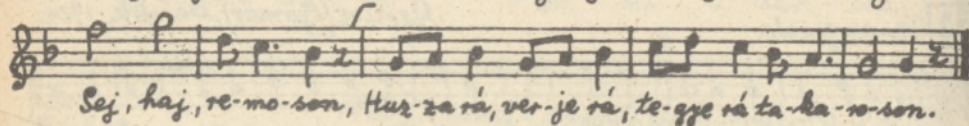
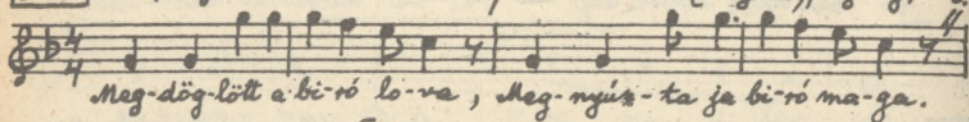
Galicia (Kolesa: Lemkengebiet, № 280)

Óh Bo-zhe moý Bo-zhe, zím-lyý-ča na-go mno eý ča-č-č-č!

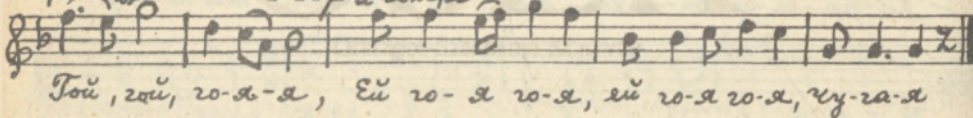
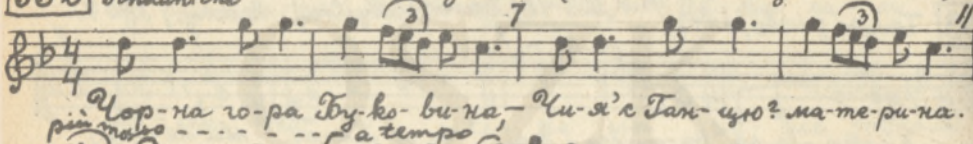
36a *Tempo giusto*

7

Sámson (Hajdu), légény, 1906.

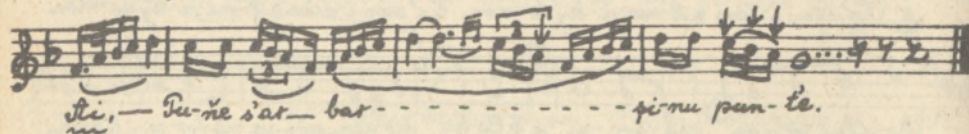
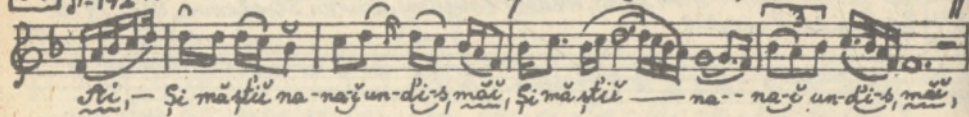
36b *Andantino*

Galicia (Kolesa: Lemkenggebiet, № 276)

37 *Parlando*

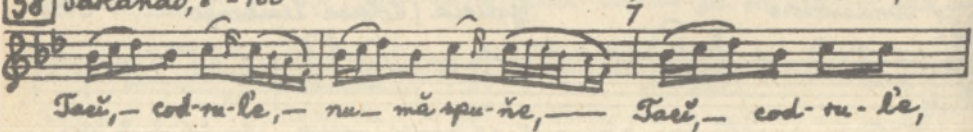
♩ = 192

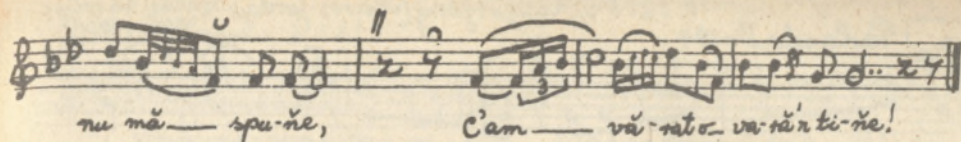
M.F. 18986), Szombatság (Bihar), fírfi, 1911.

38 *Parlando*, ♩ = 160

F. 11792

Tocavareled (Bihar), Marie Dance, 17é, 1914.

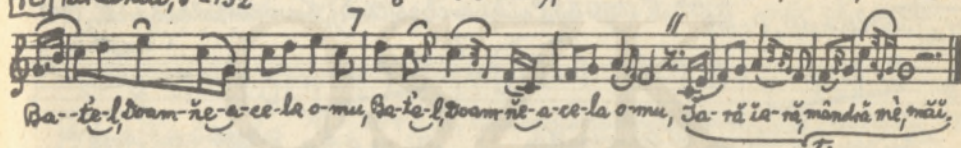

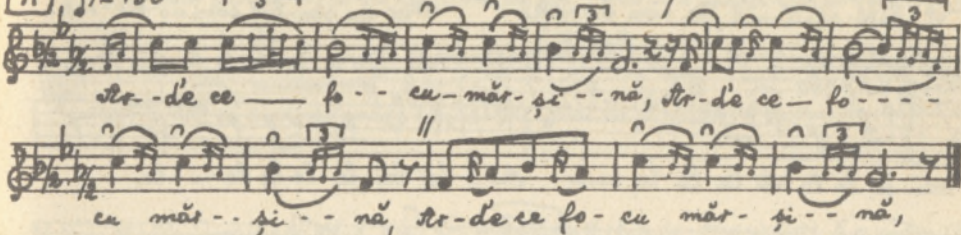
[39] *Parlando*, $\text{♩} = 132$ F. 1171b), Havasdombró (Bihar), Eleonore Vaida, 21 é., 1914.

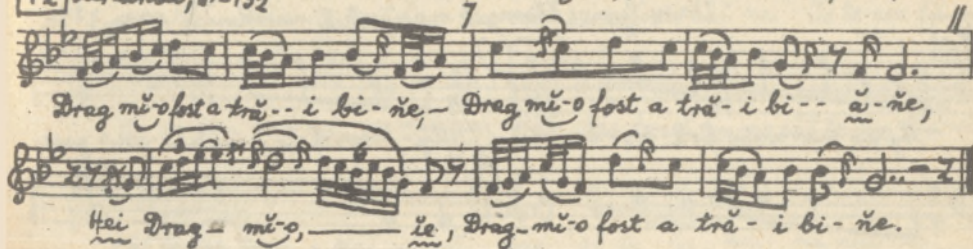
[40] *Parlando*, $\text{♩} = 152$ F. 1185b), Solyom (Bihar), Saveta Dehelean, 50 é., 1914.

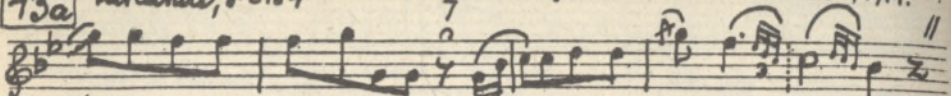
[41] *Parlando* $\text{♩} = 150$ F. 979b), Várhely (Hungary), Fira Dălinescu, 40 é., 1913.

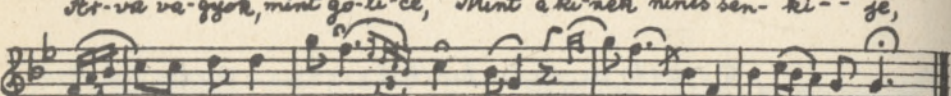
[42] *Parlando*, $\text{♩} = 132$ F. 924a), Coșel (Hungary), Marie Nedela, 17 é., 1913.

43a Parlando, $\text{♩} = 124$ F. 1208c), Kisgörgény (Maros-Torda), Szalai Károly, 50 é., 1914.

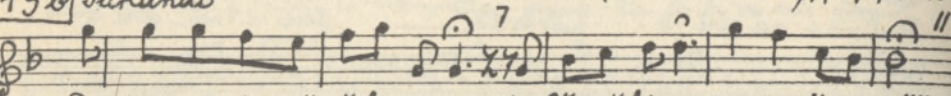
 ár-va va-gyok, mint gö-li-ce, Mint a ki-nek nincs sen-ki - je,

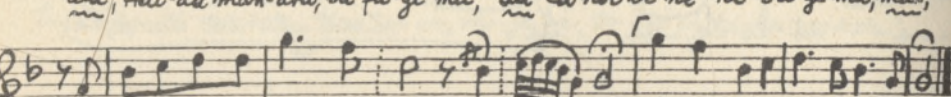
 ár - - va va-gyok én ma - - gam is, - ár-va - az én ga-lam-bom is.

43b Parlando

Kendilóna (Szolnok-Doboka), férfi, 1909.

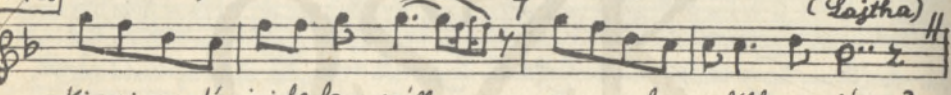

 Da, Haŭ-dă mân-dră, să fu-gi-mu, da Că noi bi-ne ne vu-ji-mu, măi,

 da Și la ochi și la sprân-ce - - ne, a - măi, Că doi pă-u-naș la pe-ne, măi.

44a Parlando, $\text{♩} = 168$ M.F. 1610b), Csikvérébes (Csik), Kovács Balázs, 61 é., 1912. (Lejtő)

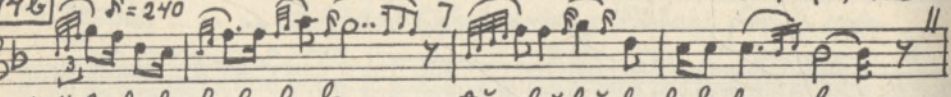

 -Ki-e si ma-dár jaj be fenn szállsz, Mi az o-ka a-lább nem jársz?

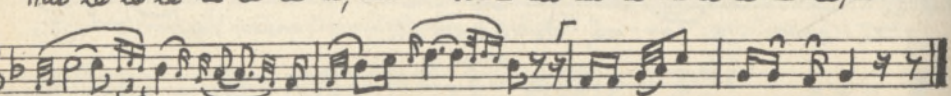

 -V-lább száll-nék, de nem me-rek, Mer én sen-kit sem üs-mé-rek.

44b Parlando $\text{♩} = 240$ M.F. 2038b), Mezőszabad (Maros-Torda), férfi, 1912.

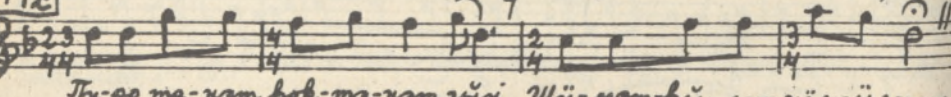

 Haŭ la le le le le le le, — ri - lei lei le le le le - le, -

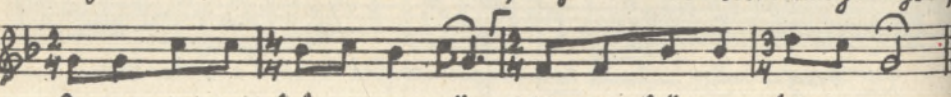

 Pă - - du - ri - - ță ra - ră mân-dră, Pă-să-ri-le 'n tî-ne cân-tă.

44c Vaszilyov: Žboryik marijskikh narodnich pesen, $\text{♩} = 96$.

 Ty-po ma-uzm bok-mo-uzm rüni, Uj-uzm-köi-uzm kôr-göir-gou,

 O - can ma-uzm bok-mo-uzm rüni, Uj-uzm-köi-uzm kôp-ra-uzm.

M.F. 1650a), Beren (Bereg), öregasszony, 1912.

45a) *Parlando*, $\text{♩} = 224$

And-rás-nap u-tán az i-dő, Sűr-ven tor-nyo-drik a fel-hő,
Ri-mán-kod-nak a bá-rá-nyok: El-fo-gyott a ta-ka-r-má-nyok.

45b) $\text{♩} = 78$ F. 1253a), Györgényosova (Maros-Torda), Lucretia Blos, 1914.

Ver-de-i cod-ru pi'n-fun-zi-tă, Mi-e-mă-re ve-ște-ri-tă
Da-că-s io tăt nă-că-ji-tă, Da-că-s io tăt nă-că-ji-tă.

46a) *Parlando* M.F. 1047c), Gyergyócsomafalva (Csik), asszony, 1907

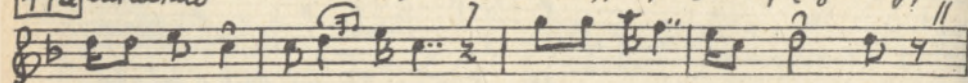
Hon-nan jössz te oly le-vél-lel (!) busz paj-tás, Mersz e-gyik or-é-med job-ban, mint a más?
Mért lá-tok or-cá-don oly nagy bá-na-tot, Mint ha el-múlt vol-na min-den vig-na pod?

46b) *Tempo giusto* M.F. 753b), Mezőpék (Torda-Aranyos), asszony, 1909.

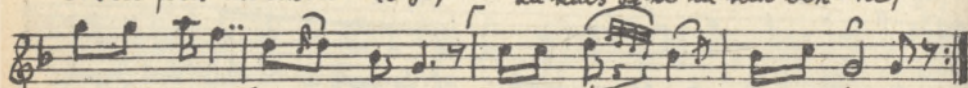
Hăi, Măn-ce te fo - - cu nă-ca-su, na năi na io te-am fă-cut
io te-am tra-su, na năi na. Hăi, Di-te-oi tra-ge cât te-am tra-su
cât te-am tra-s, Măi si mă due si te la-su, na năi na.

47a Tarlando

M. F. 1111b), Băta (Tolna), Păpa József (Garay)

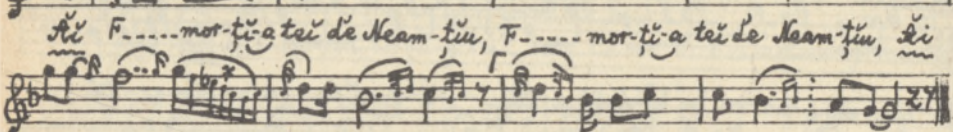
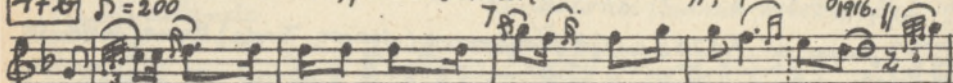

Ar-ál-föld-nek sik me--ze-je, Lu-kács De-ti la-kik ben-ne,

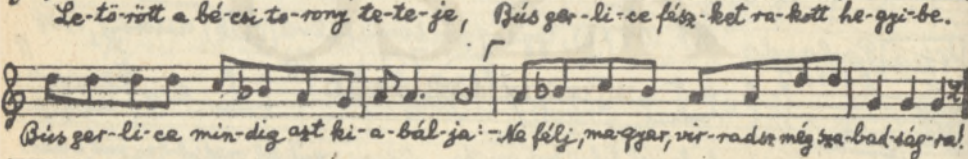
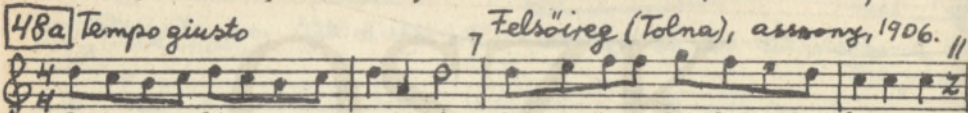

Lu-kács De-ti la-kik ben-ne, Fu-rug-gyá--ját fuj-ja ben-ne.

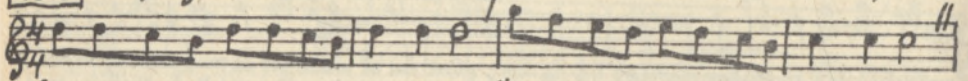
47b Tarlando F. 156/a), Erdőszakáll (Maros-Torda), Ștefan Bungeardean 1916.

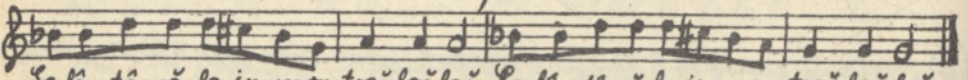
De-tă-năș m'ai pus în lan-țu, - De-tă-năș m'ai pus în lan-țu.

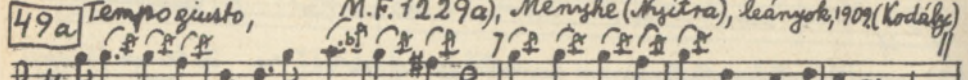
Bis ger-li-ce min-dig ost ki-a-bál-ja: - Na félj, ma-gyar, vir-rader még sa-bad-ság-ra!

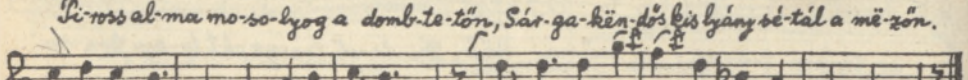
Lu-mea mea și-a ta mă-ri-e, trai-lăi-lăi! Jo stăi în qu-ră pu-sti-e, trai-lăi-lăi.

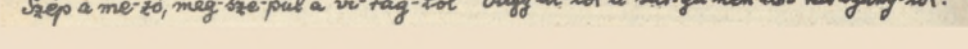
La fân-tă-nă, la iz-vo-ru, trai-lăi-lăi, La fân-tă-nă, la iz-vo-ru, trai-lăi-lăi.

Pi-ross al-ma mo-so-lyog a domb-te-tőn, Sár-ga-hén-dő kis lyány sé-tál a mē-zőn.

Szép a mē-ző, még szé-pül a vi-rág-tól Vagy at-tól a sár-ga-hén-dő kis lyány-tól.

49b Tempo giusto M.F. 744b), Mezőkő (Torda-Strangos), férfi, 1909.

$\text{♩} = 126$

Vai de mi-ne, Ia-ră-i sa-ră, dai-na-na, Si mă ba-te mai-ca Ia-ră
dai-na-na, Că pl-a-sa-ră m'o bătută, dai-na-trai la la la la la la.

50a Parlando M.F. 335b), Kaposfüred (Somogy), Kovács György (Vikár)

$\text{♩} = 152$

So-mogy-me-gyé-ben szü-let-tem, Ben-ne föl is ne-vel-köd-tem,
Nagy-ko-rm-ban ki-ke-nül-tem, Bács-ka szé-lin bé-tyár löt-tem.

50b Parlando F. 1575c), Soborsin (Strad), Mărioara și Julia Lup, 1917.

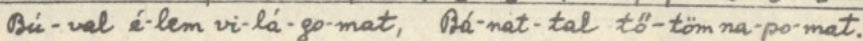
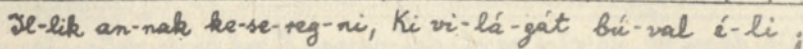
$\text{♩} = 152$

Ț Frun-za ver-de-a le-u-ștea-nu, Frun-za ver-de-a le-u-ștea-nu,
Frun-za ver-de-a le-u-ștea-nu, Șai lai lai, do-ru-le, nu-i mai

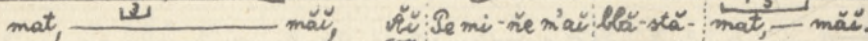
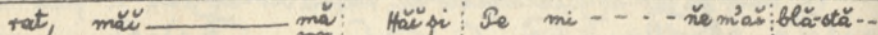
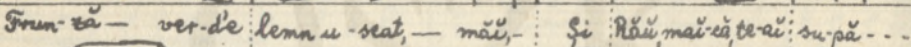
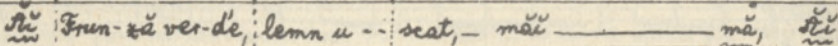
50c Parlando, $\text{♩} = 180$ M.F. 2053b), Lénárdfalva (Szatmár), leány, 14b, 1912.

Su-i te, mi-ra-să'n ca-ră, Că te-om tre-ce pă-stă-lea-lă,-
Țe-om lu-a do-po-nă di-um-ba-nu, — și te-om so-po-
ni'n-tr-on a - - nu, — Țe-om lu-a brân-ză-de-uo - - - u.

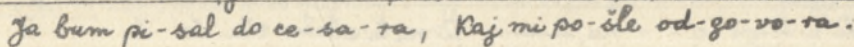
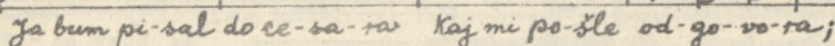
Cyimesfelsőlök (Csik), 1911. (Lajtha)

F. 1553 b), Mezőkövölket (Kolozs), Zacharia, Chise, 30 é., 1916.

$$p = 208$$

Poturen (Muraköz), Martin Petković (Žganeč, n° 293)

52 Parlando F. 982 a), Várkony (Hungary), Fira dălinesc, 40a.
 1914.

$\text{♩} = 184$

Frun-ză vîr-de ca iar-ba-nă, Frun-ză vîr-de ca iar-ba-nă,
 Frun-ză vîr-de ca iar-ba-nă, Și-a-poî ți do-ru-lă nu.

53 Parlando M.F. 860 a), Nagyszentmiklós (Torontál), leányok, 1910.
 $\text{♩} = \text{cca } 160$

1. Și Trai năi năi năi năi năi na-re, Trai năi năi năi năi năi na-re

Și no — Lie — no — — — — Și gu — ra — — — —

2. Și Dă-să-năi-că di pe crean-gă, Dă-să-năi-că di pe crean-gă, Și — — no —

Lie — no — Și gu — ra — ta — re Mă-a-măn-cat i — ni — ma mea-re.

54 Tempo giusto M.F. 2125a), Kisborsók (Máramaros), Enina și Ioană Chiesa, 15, 18^{le}, 1913.

$\text{♩} = 88$

Su-pă-ra-rea și u-rî - - tu, Su-pă-ra-rea și n- rî - tu
Gân-dești, că te-a-du-nă vîn - - tu, Gân-dești, că te-a-du-nă vîn-tu

55 Tempo giusto M.F. 745b), Mezőkök (Torda-Aranyos), Leányok, 1909.

$\text{♩} = 98$

Vi-no, ba-de, când gân-de-știu, Vi-no, ba-de, când gân-de-știu
N'a-ștep-ta să te do-re-scu, N'a-ștep-ta să te do-re-sc.

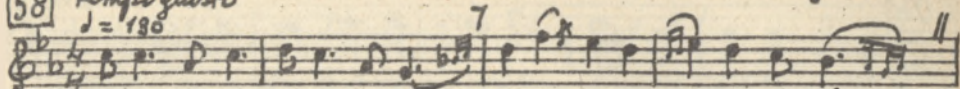
56 Tempo giusto, $\text{♩} = 156$ M.F. 1973c), Kágytarna (Ugocea), legény, 1912.

De din sus - din Ba-ia ma-re, De din sus din Ba-ia mar'
Me-re-un că-pi - tañ că-la-re, Me-re-un că - - pi-taň - că-lar'.

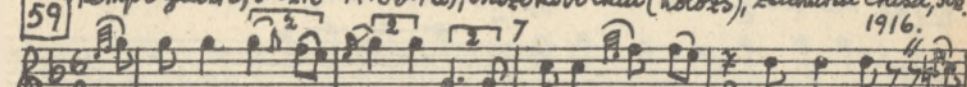
57 Tempo giusto F. 1348c), Bala (Maros-Torda), Marian Solonica, 1914.

$\text{♩} = 198$

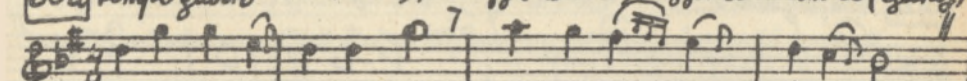
Hăi, Mă-dê-ran bra-șo-ve-șesc, Mă-dê - - ran bra-șo - - ve - - șesc, -
Xî, țî-ga-șe, cân' por-șesc, Xî, țî-ga-șe, cân' por-șesc.

M.F. 748 c), *Mezőkők* (Torda-Brangos), 1909.58 *Tempo giusto*
 $\text{♩} = 136$

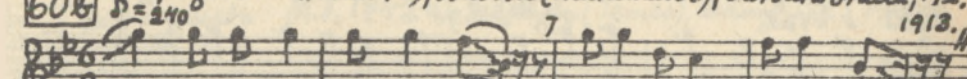
Pă-să-nu-că eu eu-nu-nă, Nu cân-ta sa-ra pe lu-nă,
 Că d-i-ni-ma mea nu-î bu-nă, Năi da da dai da da da.

59 *Tempo giusto*, $\text{♩} = 216$ F. 1554 a), *Mezőköbölkut* (Kolos), Zacharia Chisa, 1916.

Hăi, La-să mai-că m'ai fă-cu-tă, La-să mai-că m'ai fă-cut, Hăi
 Da-că no-roc n'am a-vut, Da-că no-roc n'am a-vut.

60a *Tempo giusto* M.F. 1132 b), *Körögy* (Szerém), Györke Adámné (Gyergy)

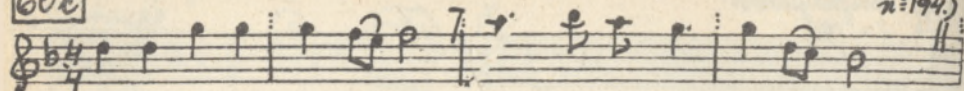
Pi-ros esz-kő sü-re-gem, Most é-lem gyöngy-é-le-tem;
 Bok-sé-te van mel-let-te, Sző-ke kis lány kö-töt-te.

60b *Tempo giusto* M.F. 2114 d), *Alsóvisó* (Máramaros), Várvaró Braicu, 1913.

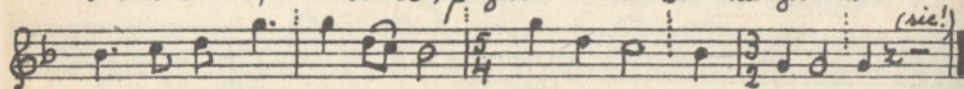
Nu-î bai, nu, mân-drut, nu-î bai, Ştiu că nu ne-am i-bdît-ai.
 Ne-am i-bdît v'o do-âe lună, Ne-am i-bdît, c'am fo' ne-bună.

M. Subotica (Muraköz), Anton Kocijan (Žganec, $\sharp=194$)

60c

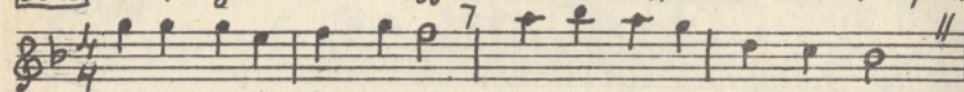
O sun-ě-ce, sun-ě-ce, Gde mi boš za-ha-ja-lo?

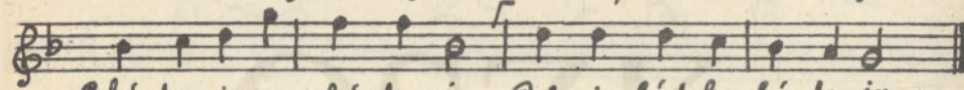
Jel' za vo-dom, za go-rom? Neg za tur-skom gra-ni-com!

60d

Tempo giusto Egyházmartót (Hont), Anna Kell'ková, 562, 1914.

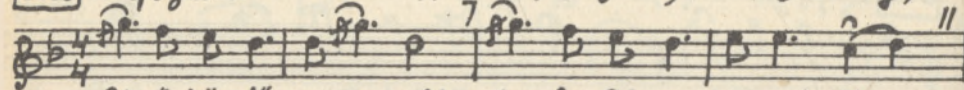
Itan do-lu z Du-na-ju, Tan sa pá-ni schá-dra-ju,

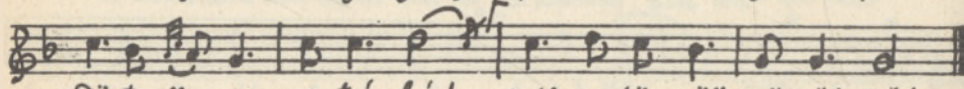
Schá-dra-ju sa, schá-dra-ju, Tek-nie hád-ke há-da-ju.

61a

Tempo giusto M.F. 1298a), Vicsáp (Nyitra), 1907. (Kodály)

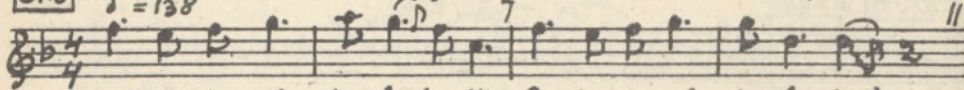
Sá-ró j-ér-dő, ma-gos gát, Hup-ka Rú-zi u-gord át,—

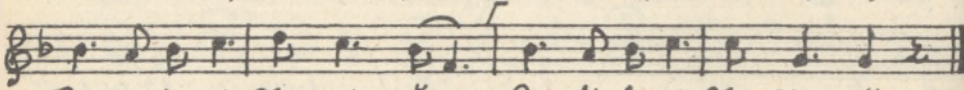
Dě-te ja-no ne tró-bád, Csók-ra tőr-mélt szé-méd, szád.

61b

Tempo giusto M.F. 2098d), Jód (Máramaros), Ioană Chis, 302, 1913

Pa-tă-te, mân-dru-le, ba-tă, Pa-tă-te, mân-dru-le, bat',

Pa-ști-le și Sân-Giôr-giu, — Pa-ști-le și Sân-Giôr-giu.

62a Tempo giusto

katonák, 1916.

El ment a re-re-töm Pest-re, an-gya-lom, ra-gyo-gó csil-la-gom,
 Fő-ura-kács-né lett be-lő-le, an-gya-lom, ra-gyo-gó csil-la-gom. Sár-ga tész-ta,
 tú-ró raj-ta, A ba-ká-nak a ja-vát ad-ja pén-te-ken, szom-ba-ton, va-sár-nap.

62b Tempo giusto

(Rad) katonák, 1917.

Vai kcam-tu-le, nu-ti-i gră-u, Vai kcam-tu-le, nu-ti-i gră-u, le-li-tă, mân-dru-tă, frun-zu-tă.

62c Tempo giusto

M.F. 684 a), Seheeseny (Bihar), leányok, 15-20 é., 1909.

Că-te flori pe iaz în sur-su, Că-te flori pe iaz în sur-su, le-li-tă, mân-dru-tă, frun-zu-tă.

62d

Sebes (Bihar), 1909.

Mai-că cân-du m'ai fă-cu-tu, Mân-dru-tă, bă-nu-tă, le-li-tă.

62e Tempo giusto

M.F. 1742 a), Széphely (Temes), leány, 17 é., 1912.

Doam-ne, de ce m'ai lă-sa-tă? Hai li-nă, țor-ghi-nă, țe-d-e-ră,
 Doam-ne, de ce m'ai lă-sa-tă? Hai li-nă, țor-ghi-nă, țe-d-e-ră.

62 *Tempo giusto* M.F. 1757 b), Bánlak (Torontál), kányok, 1912.
♩ = 112

Ma-na-ı car-bă, eu nu vă-dă, Co-si-ță, vier-di-ță, e-de-ră,
C'am mân-cat ma-la-ıu tă-tă, Co-si-ță, vier-di-ță, e-de-ră.

63 *Tempo giusto* M.F. 1862 b), Veresmart (Ugocsa), kányok, 1911.
♩ = 84

Cu-gumă Țo-pa ko-ro my-pa Ț Ț ko-ro no-ro;
Ț-huı Ț-mo ȚO-po gbaı-ıbuı! Țü-mıa Țumda no-ro, Țü-mıa Țumda no-ro.

64a *Tempo giusto* M.F. 1895 a), Dolha (Máramaros), asszonyok, 1911.
♩ = 72

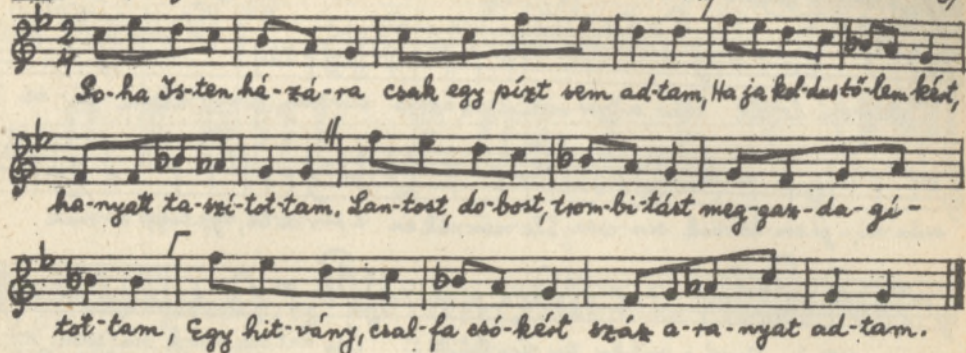
Ma ne sa-ma'm, ma ne sa-ma'm Ka-mı-ny na-na-ra,-
Na-man e-i vüı mı-ronı-kıı, Ț rum pu-rü-na-ra, Ț rum pu-rü-na-ra.

64b *Tempo giusto* Barslédéc (Bars), öregek, 1907. (Kodály)

Lá-nyok ül-nek a to-rony-ba a-rany-ko-szo-ru-ban,
Ar-ra men-nek a le-gi-nyek sar-kan-tyús eis-má-ban.

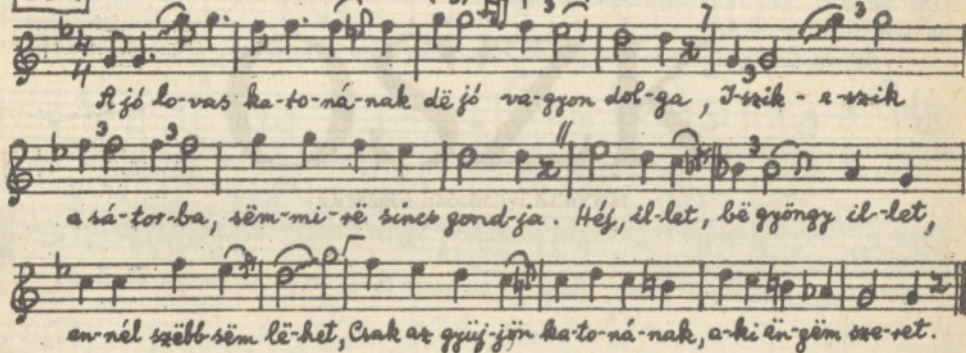
[65] Tempo giusto

Kisölvéd (Hont), Vicenc János (Kodály).

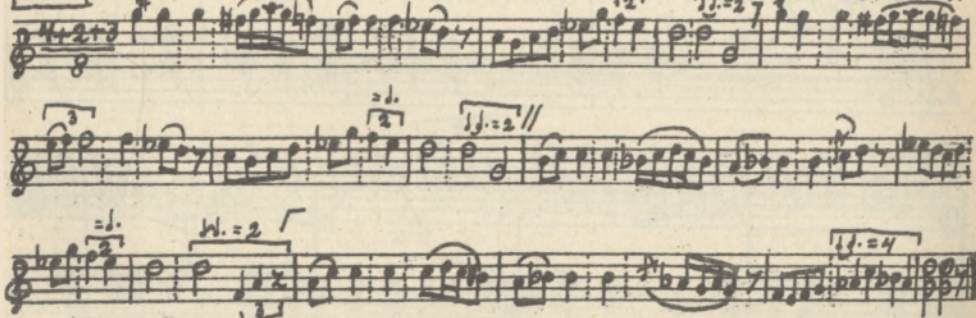
66a Tempogiuusto M.F. 1304a)

Zsere (Nyitra), 1911. (Kodály)

66b Tempo giusto, D=345 F. 1279 d), Felsőörsz (Maros-Torda), Toma Tofolean, 642. 1914.

642. 1914.

67a Tempo giusto M.F. 528a), Csikgimes (Csik), Kis Fülöp (Vikár)

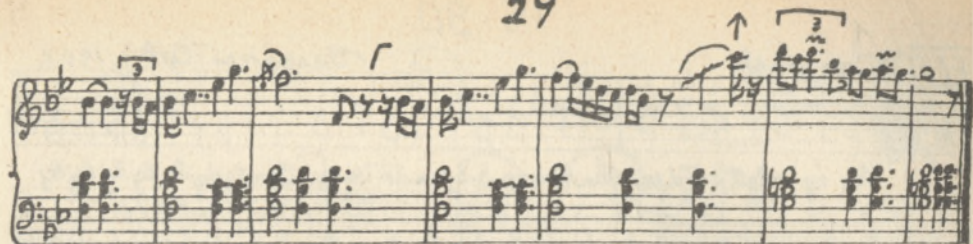
Meg-zei-le-tell már a gyer-mek, i-gaz ap-ja sin-ven, ko-ma-kér-ni ké-ne
men-ni, - jó em-bé-rünk sin-ven, Sze-mén-nék én a pin-cé-be, így csöpp bo-nuk
sin-ven, Ku-tya gyil-kos te-rém-tet-te! Így hát sém-mink sin-ven.

67b Tempogiusto M.F. 761a), Merőkök (Torda Stranyos), asszony, 1909.

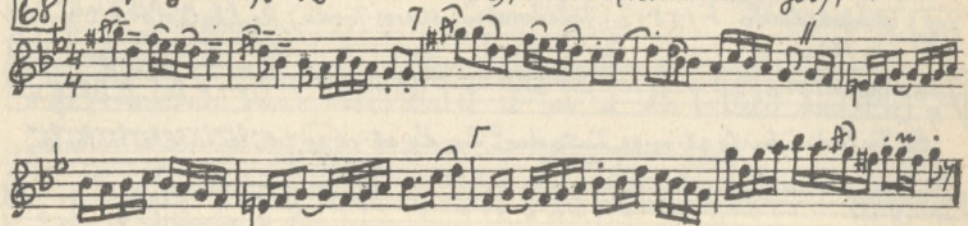
Há-da, ba-de, sá-í pim dra-giu, há-da, ba-de sá-í pim dragi, C'a-mán-doi sán-tem
sá-ra-ci, c'a-mán-doi sán-tem sá-ra-ci. Şi om tră-i cu bu-se mo-i, ş-i om tră-i cu bu-se mo-i,
Ca-zi ai cu şa-se bo-i, ca-zi ai cu şa-se bo-i.

67c Tempogiusto F. 1234d), Ideospataka (Maros-Torda) Páon Lup, 422. 1944.

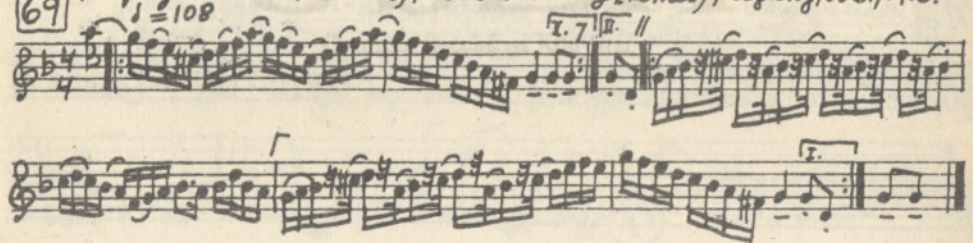
Há-da, ba-de, sá-í pim dra-giu, há-da, ba-de sá-í pim dragi, C'a-mán-doi sán-tem
sá-ra-ci, c'a-mán-doi sán-tem sá-ra-ci. Şi om tră-i cu bu-se mo-i, ş-i om tră-i cu bu-se mo-i,
Ca-zi ai cu şa-se bo-i, ca-zi ai cu şa-se bo-i.

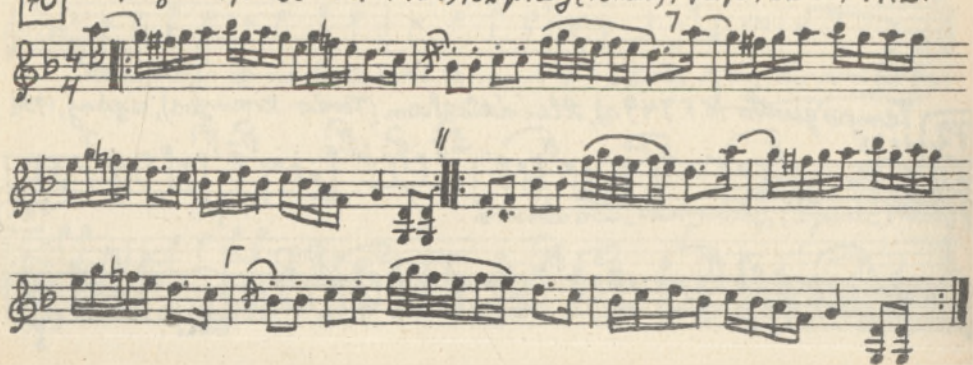
[68] *Tempo giusto*, $\text{♩} = 92$ M.F. 1397c), Albák (Torda-Aranyos), 1910.

[69] *Tempo giusto* M.F. 1826b), Mezőradány (Temes), cigány, 35é., 1913.

[70] *Tempo giusto*, $\text{♩} = 126$ M.F. 1740b), Szépehely (Temes), leíró, 32 é., 1912.

Handwritten musical notation for the first staff of 'The Rose Tree'. The key signature is one flat (B-flat), and the time signature is 6/8. The melody consists of eighth and quarter notes, with a final double bar line and repeat dots.

Ha-nag-sik rām az Is-ten is, Le-haj-lik hōn-rām az ágis, taj-laj-laj-laj-laj-laj-laj.

$\text{♩} = 130$

Hi Tu te duc, ba-de, sa-ra-ce, Tu te duc, ba-de, sa-ra-ce, trăi lăi lăi lăi lăi lăi lăi,

 ầu ầu cu do-ri-tầu ce-oi fa-ce, ầu cu do-ri-tầu ce-oi fa-ce, trêi lăi lăi lăi lăi lăi lăi.

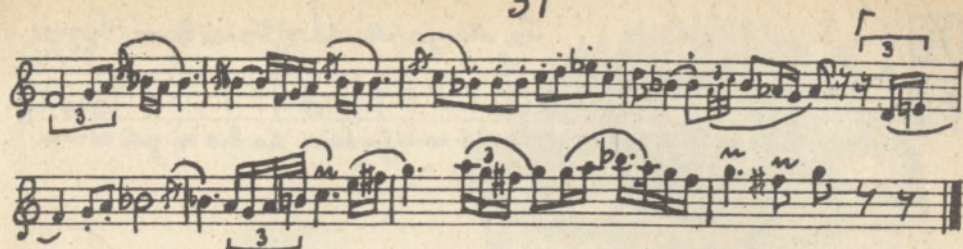
Ấu Ỗ cu do ru tấu ce-oi fa-ce, Ỗ cu do ru tấu ce-oi fa-ce, trấi lấi lấi lấi lấi lấi lấi?

Handwritten musical notation for the first system of 'The Merry Widow'. The notation is on a single staff with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The time signature is 4/4. The melody begins with a quarter note G4, followed by an eighth note A4, a quarter note B-flat4, and a quarter note A4. This is followed by a quarter note G4, a quarter note F4, and a quarter note E4. The next measure contains a quarter note D4, a quarter note C4, and a quarter note B-flat3. The final measure of the system contains a quarter note A3, a quarter note G3, and a quarter note F3. The notation is written in a cursive, handwritten style.

Handwritten musical notation for the first staff of 'The Rose Tree'. The notation is in treble clef, 2/4 time, and features a melody with various note values and rests, ending with a repeat sign.

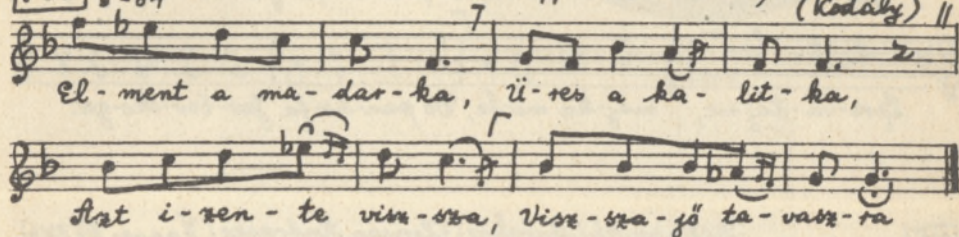
Handwritten musical notation on a single staff, featuring various notes, rests, and dynamic markings such as *pp* and *ff*. The notation includes a tempo marking $d = 75$ and a key signature of one sharp (F#).

Handwritten musical notation for the first staff of 'The Merry Widow'. The notation is on a single five-line staff. It begins with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The melody consists of several measures, each containing a triplet of eighth notes. The notes are mostly eighth and sixteenth notes, with some beamed sixteenth notes. The piece ends with a double bar line and a repeat sign. There is a small '3' written below the final measure.

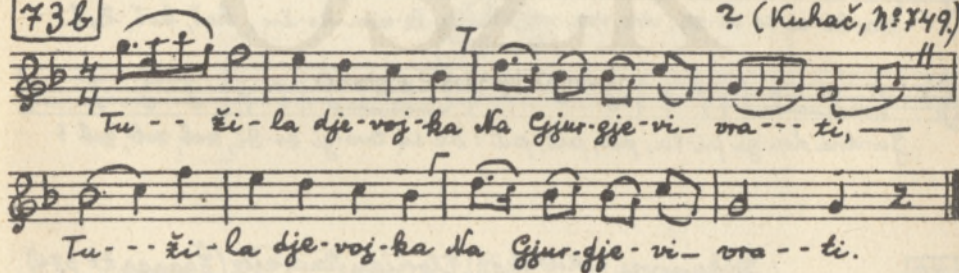
73a *Parlando*
♩ = 84

Józseffalva (Bukovina), aranyosok, 1944.
(Kodály) //

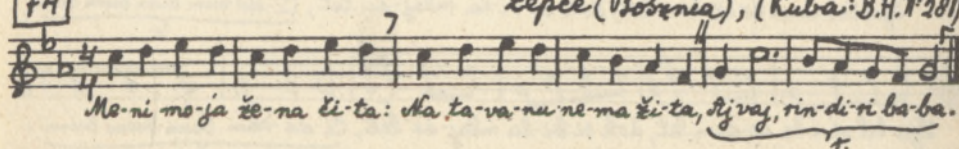
73b

? (Kuhač, 1849)

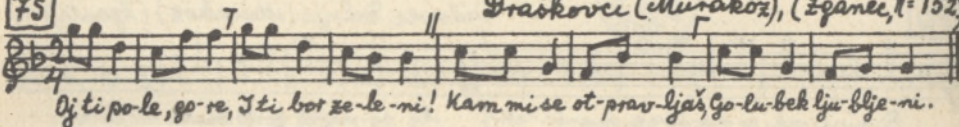
74

Žepče (Bosnia), (Kuba: B.H. 1:281)

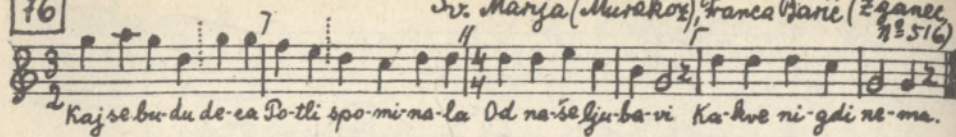
75

Dražkovci (Muraköz), (Žganec, 1:152)

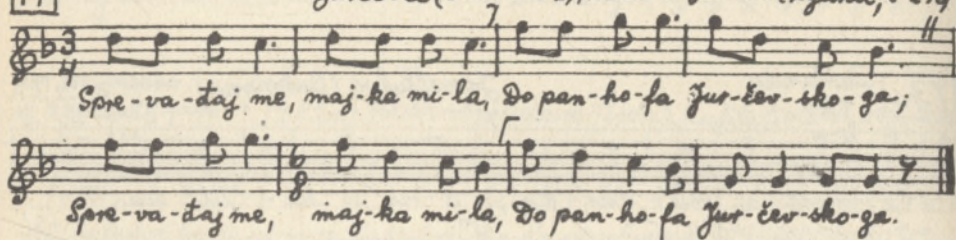
76

Sr. Marija (Muraköz), Franca Barić (Žganec, № 516)

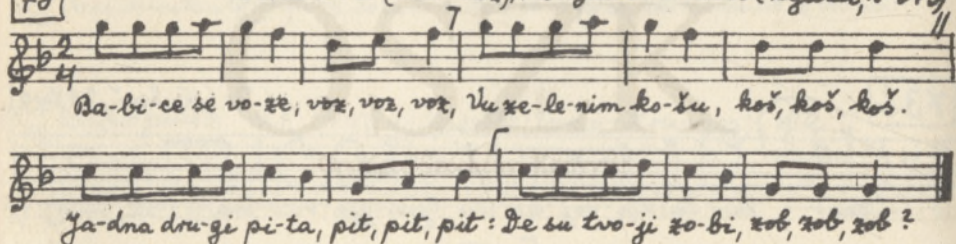
77

Jurčevci (Muraköz), Kata Lajtman (Žganec, № 296)

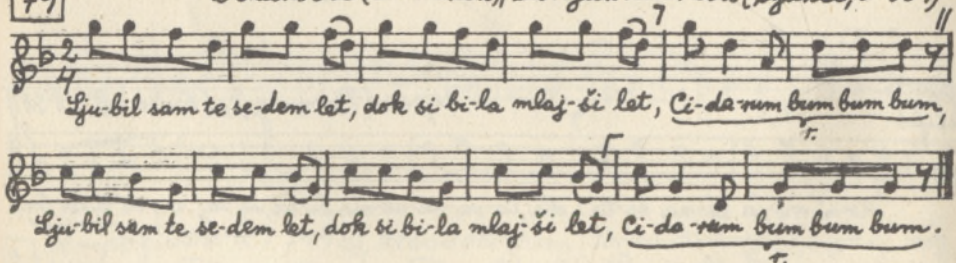
78

Dekanovci (Muraköz), Florijan Andrašček (Žganec, № 373)

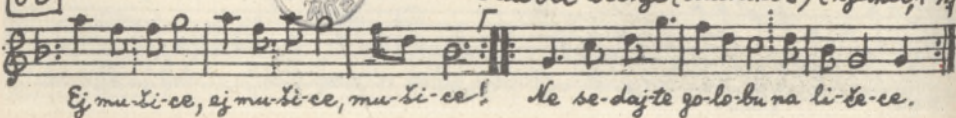
79

Dekanovci (Muraköz), Florijan Andrašček (Žganec, № 354)

80

Vidovec Dolnji (Muraköz) (Žganec, № 99)

A kölni Városi Színház „HÁRY” műsorának
címlapjáról

